

A törvénykezés egyszerűsítéséről.

Főrendiház által elfogadott törvényjavaslat.

Első fejezet.

A bírói hatalom gyakorlása.

1. §. A bírói hatalmat az állami bíróságok a Magyar Szent Korona nevében gyakorolják.

Ennek megfelelően módosulnak az eljárási szabályoknak azok a rendelkezései, amelyek meghatározzák, hogy a bíróságok kinek a nevében hozzák ítéleteiket és más határozataikat.

Második fejezet.

A polgári eljárás egyszerűsítése.

I. Polgári peres eljárás.

Bírói hatáskör és illetékesség.

2. §. A Pp. (1911: I. t.-c.) 1. §-ában felsorolt ügyek csak annyiban tartoznak a járásbíróság hatáskörébe, amennyiben nincsenek a községi bíróság hatáskörébe utalva.

3. §. A Pp. 5. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Ha a felperes nem pénzkövetelés iránt indított perben a keresetlevélben kijelenti, hogy a per tárgya helyett meghatározott pénzüsszeget elfogad, vagy ha vagylagos kérelmet terjeszt elő pénzüsszegben marasztalásra, a per tárgyának értékét nem lehet ennél a pénzüsszegnél magasabbra tenni.

4. §. A Pp. 6. §-ának 3. és 5. pontja úgy módosul, hogy osztályperben és örökösödési jogot tárgyazó perben a keresettel érvényesített jognak értéke irányadó a per tárgya értékének megállapításában.

5. §. A Pp. 36. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Gyakorló orvosnak díjait és költségeit tárgyzó perrek annak a helynek bírósága előtt is megindíthatók, ahol az orvos rendelő helyisége a kezelés idejében volt.

Bírósági személyek kizárása.

6. §. A Pp. 63. §-ának 3. bekezdését a következő rendelkezés egészíti ki:

A kizárási kérelemhez a fél köteles hiteles másolatban csatolni a per folytatásához szükséges azokat az iratokat, amelyekre hivatkozik. Ha ezt nem teszi, a bíróság a kizárási kérelmet visszautasítja.

7. §. A Pp. 66. §-ának helyébe a következő rendelkezések lépnek:

A kifogásolt bíró a kizárási kérelem elintézéséig az eljárást folytathatja, a per érdemében azonban ítéletet nem hozhat.

Ha valamelyik fél kizárási kérelme alapján a bíróság bár nem jogerős határozattal a kizárást megtagadta és a fél ugyanabban a perben ismételten terjeszt elő kizárási kérelmet, ez nem akadályozza, hogy a kifogásolt bíró az ügy érdemében is ítéletet hozzon.

A bíróság azt a felet, aki nyilvánvalóan alaptalan kizárási kérelmet terjeszt elő, a Pp. 544. §-ának megfelelő alkalmazásával pénzbírságban marasztalja.

Szegénységi jog.

8. §. A Pp. 113. §-a 1. bekezdésének 4. pontja úgy módosul, hogy az ügygondnok költségét az államkincstár nem előlegezi és az ügygondnok költségének fizetését csak a perköltségben marasztalt féltől követelheti. Ez a szabály áll a szegénységi joggal perlekedő fél házassági perében kirendelt házasságvédő (55. §.) költségeire is.

A Pp. 113. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha a perben az egyik fél szegénységi jogban részesül, ellenfelét a Pp. 112. §-ában foglalt feltételek nélkül is megilleti az a jog, hogy az illetéknek arra a részére nézve, amelyet kizárólag a szegénységi jogban részesülő fél keresete vagy viszontkeresete következtében kellene leróni, egyelőre fel van mentve az ügyben felmerülő, akár béklyeggel, akár készpénzzel lerovandó illetékek lerovása alól. Ebben az esetben a szegénységi jogban részesülő fél ellenfele az ügy jogerős befejezése után, ha pervesztes. kiszabás alapján, a marasztalási összegnek aránylag megfelelő illetéket utólag megfizetni köteles, mégpedig mind a saját magáért, mind az ellenfeléért lerovandó illetékeket, ideértve az ítéleti illetéket is.

Ha a vagyoni jogi perben szegénységi jogot kérő fél a perköltség egy részét fedezni tudja anélkül, hogy a saját és a Pp. 112. §-ának 2. bekezdésében megjelölt hozzá-

tartozóinak szükséges tartása sérelmet szenvedne, a bíróság a szegénységi jogot megadó határozatban kimondja, hogy a Pp. 113. §-a 1. bekezdésének 1., 3. és 4. pontjában felsorolt költségeknek e része tekintetében egyelőre nincs a fizetés alól felmentve.

Ha az olyan felperes terjeszt elő szegénységi jog megadása iránt kérelmet, aki ugyanazzal az alperessel szemben szegénységi jogon folytatott perben három éven belül jogerősen megítélt perköltséget nem fizette meg, a bíróság a szegénységi jog megadása előtt vizsgálja, hogy felperes perlekedése nem rosszhiszemű-e.

9. §. A Pp. 115. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Az igazságügyminiszter rendelettel megállapíthatja, hogy a szegénységi jog a Pp. 112. §-ának 1. bekezdése alapján csak akkor adható meg, ha a kérelmező fél egyenes állami adójának — ide értve a kereseti adót is — mennyisége bizonyos meghatározott összeget nem halad meg.

Eljárás az elsőfolyamodásu bíróság előtt.

10. §. A Pp. 142. §-ának 1. bekezdését a következő rendelkezés egészíti ki:

A törvényszéki eljárásban a keresetlevélre hozott idéző végzésben figyelmeztetni kell a feleket, hogy a perfelvételi határnapon esetleg az érdemleges tárgyalás megtartásának is helye lesz. (13. §.)

11. §. A Pp. 146. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha a felek a rendes törvénynapon ügyük tárgyalása végett megjelennek:

1. a tárgyának értéke folytán a törvényszék hatáskörébe utalt per a Pp. 1. §-ának 2/a) pontjában meghatározott előzetes írásbeli kikötés nélkül is a járásbíróság hatáskörébe tartozik.

2. az egyébként nem illetékes járásbíróság a Pp. 45. §-ában meghatározott alávetés nélkül is illetékessé válik, kivéve, ha a törvény a perre kizárólagos illetékességet állapít meg.

12. §. A Pp. 184. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha a bíróság a pert hatáskörének vagy illetékességének hiánya miatt (Pp. 180. §. 3. pont) akár kifogás következtében, akár hivatalból bár nem jogerős határozattal megszüntette, felperes a határozat kihirdetése után, de legkésőbb a határozat közlését követő tizenöt nap eltelte előtt a fellebbezetről való lemondásának bejelentése mellett kérheti, hogy keresetlevélét meghatározott bírósághoz tegyék át. Ebben az esetben a keresetlevél beadásának és a per-

indításnak magánjogi hatályai — ideértve az esetileges telekkönyvi feljegyzés (perfeljegyzés) hatályát is — fennmaradnak. A bíróság ilyen esetben a keresetlevelet mellékleteivel a felperes részéről megjelölt bírósághoz a permegszüntető határozat jogerőre emelkedésének bevéára nélkül átteszi, ha felperes a keresetlevélnek és mellékleteinek bélyegmentes példányát a bírósági iratokhoz csatolás végett bemutatja.

13. §. A Pp. 191. §-ának 3. bekezdését a következő rendelkezés egészíti ki:

A bíróság az érdemleges tárgyalást a perfelvételle bejelentett ügyek elintézése után a perfelvételi határnapon sürgősség esetén kívül is köteles megtartani abban az esetben, ha az érdemleges tárgyalás előkészítése nem mutatkozik szükségesnek.

14. §. A Pp. 196. §-át és a Ppn. (1925: VIII. t.-c.) 4. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Az előkészítő iratoknak csak a tényállításokat, a bizonyítékokat, az alkalmazandó jogszabályra való utalást és a kérelmeket szabad mégpedig legrövidebben tartalmazniok.

A meg nem felelő előkészítő iratért perköltség nem jár.

15. §. A Ppn.-nek a Pp. 205. §-át helyettesítő 5. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

A járásbírósi eljárásban a Ppn. 5. §-ának 1. bekezdése alapján előkészítő iratok közlését csak örökösödési, közszerezeményi és özvegyi jogot tárgyzó perekben, továbbá számadási, vagyonekülönítési és más hasonló viszonyokat tárgyzó perekben lehet elrendelni, amennyiben ez a vitás követelések vagy ellenkövetelések nagy száma miatt szükségesnek mutatkozik.

16. §. A Pp. 239. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha a határnapon a bíróság idézésére tanu vagy szakértő megjelent, a bíróság a tárgyalást a tanu kihallgatása, illetőleg a szakértő meghallgatása előtt nem halaszthatja el, ha pedig a tárgyalást a bíró akadályoztatása miatt el kell napolni, a tanut vagy a szakértőt más bíró, önálló működési körrel felruházott bírósi titkár vagy jegyző hallgatja ki, illetőleg hallgatja meg.

17. §. A Pp. 289. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha a per tárgyának értéke ezer pengőt meg nem halad, vagy ha valamelyik fél szegénységi jogon pereskedik, a tanut rendszerint lakóhelyén kell kihallgatni. A perbírósi bíróság a székhelyén kívül lakó tanu kihallgatása végett a tanu lakóhelye szerint illetékes járásbírósi bíróságot keresi meg. Ha a tanu nem lakik a járásbírósi bíróság székhelyén és

csak egyszerű tényeknek, különösen aláírás valódiságának bizonyítása végett kell őt kihallgatni, a perbiróság a tanu lakóhelyének községi bíróságát is megkeresheti, amely ebben az esetben a Pp. 313. §-ának a megkeresett bíróra vonatkozó rendelkezései szerint jár el, ehhez képest a tanut meg is eskeketi, azonban ellene kényszerítő intézkedéseket (pénzbüntetés, letartóztatás) nem alkalmazhat, hanem, ha ilyenek alkalmazására szükség van, ebből a célból a perbirósághoz fordul.

A perbiróság az előbbi bekezdés esetében is maga elé idézheti a székhelyén kívül lakó tanut, ha ezt különös okból szükségesnek tartja vagy ha valamelyik fél az ezzel járó költségtöbbletet magára vállalja és a tanukihallgatás költségét a bíróság által meghatározott összegben előlegezi.

18. §. A Pp. 314. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha a per tárgyának értéke ezer pengőt meg nem halad, vagy ha valamely fél szegénységi jogon pereskedik, a lakóhelyén meghallgatott tanu csak a megjelenéséhez elkerülhetetlenül szükséges utiköltségnek megtérítését igényelheti. Az időmulasztással járó károsodás megtérítésére csak napszámosnak van igénye.

A munkaadó semmi hátránnyal nem sújthatja a munkást amiatt, mert az tanuzási kötelességének teljesítése végett munkát mulasztott. Így különösen munkabéréből semmit le nem vonhat, a helyettesítés költségét terhére nem róhatja, ha pedig a végzett munka arányában fizeti a munkást, a lehetőség szerint alkalmat kell adnia arra, hogy a munkás elmulasztott keresetét pótolhassa.

A munkaadót, aki az előbbi bekezdésben foglalt tilalmat szándékosan megszegi, kihágás miatt pénzbüntetéssel kell büntetni; a pénzbüntetésre az 1928: X. t.-c. rendelkezései irányadók. A kihágás a kir. járásbiróság hatáskörébe tartozik.

19. §. A Pp. 350. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Ha valamelyik fél szegénységi jogon pereskedik, a bíróság csak egy szakértő meghallgatását rendeli el, még pedig ha ilyen van, az illető szakkérdésre állandóan alkalmazott helyben lakó szakértőt.

A perbiróság az előbbi bekezdés esetében is a szükséghez képest több szakértőt hallgathat meg, ha a szegénységi jogon perlekedő fél ellenfele az ezzel járó költségtöbbletet pernyerése esetére is magára vállalja és a költséget a bíróság által meghatározott összegben előlegezi.

20. §. A Pp. 364. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha valamelyik fél szegénységi jogon pereskedik és a bíróság helyben lakó állandóan alkalmazott szakértőt hall-

gatott meg, ennek a szakértőnek az államkincstárral szemben csak készkiadása előlegezésére van joga, munkadíjat az államkincstár nem előlegez. Az olyan állandó szakértőt, aki a díjazásért teljesített szakértői munkához képest aránytalanul nagymértékben végzett díjazás nélküli munkát, a törvényszéki elnök előterjesztésére az igazságügyminiszter évi jutalomban részesítheti.

Ha olyan perben, amelyben valamelyik fél szegényjogon pereskedik, olyan szakkérdésre kell szakértőt meghallgatni, amelyre a bíróság székhelyén lakó állandóan alkalmazott szakértő nincs, a szakértő díját a bíróság állapítja ugyan meg, de száz pengőnél nagyobb összeget az államkincstár nem előlegez.

21. §. A Pp. 384. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Ha a bíróság előleges bizonyítás felvételét rendeli el, annak foganatosítását kir. közjegyzőre bízhatja. Ebben az esetben a bizonyításvétel határnapjáról a feleket és az ügygondnokot a kir. közjegyző értesíti.

Ha a fél szegénységi jogban részesül, egyelőre a kir. közjegyző díjának fizetése alól is fel van mentve.

22. §. A Pp. 401. §-ának 2. és 3. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Az ítélet indokolásának magában kell foglalnia a bíróság által valóban elfogadott tényállást és ismertetnie kell a felek által a szóbeli tárgyaláson felajánlott és a bíróság által mellőzött bizonyítékokat, valamint azokat a kérelmeket, amelyeknek a bíróság eleget nem tett (Pp. 270. §.). A kereseti kérelmet és ellenkérelmet, úgyszintén az ügy eldöntésére és az eljárás menetére befolyással bíró egyéb kérelmeket és nyilatkozatokat, a tényállításokat és az ezekre vonatkozó nyilatkozatokat, valamint a netaláni bizonyításvétel menetét nem kell ismertetnie, ha azok az iratokból kitűnnek; ha azok ismertetése mégis szükségesnek mutatkoznék, e részben a tényállás előadását az előkészítő iratok és a bírósági iratok tartalmára való hivatkozással is lehet kiegészíteni vagy pótolni.

23. §. A Pp. 423. §-ának 3. bekezdését a következő rendelkezés egészíti ki:

A bírói egyességet tudomásul vevő végzés ellen beadott felfolyamodás nem akadályozza a bírói egyesség végrehajtását.

Fellebbezés.

24. §. A Pp. 476. §-ának 2. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Az elsőbíróságnak pénz fizetése, munka teljesítése vagy ingó dolog iránt indított perekben hozott ítélete ellen felperes nem élhet fellebbezéssel, ha az ítélettel elutasított követelésnek vagy követelésrésznek — alperes

pedig nem élhet fellebbezéssel, ha a megítélt követelésnek vagy követelésrésznek értéke (fellebbezési érték) nem haladja meg a fellebbezés kizárására irányadó értékhatárt.

Ez a korlátozás nem terjed ki az elsőbíróságnak olyan perekben hozott ítéleteire, amelyek tekintet nélkül az értékre, ki vannak véve a községi bíróság hatásköréből.

Ezen 4. bekezdést az igazságügyi bizottság szurta be. Szükségessé az tette, hogy a jövőben nem a per tárgyának értéke, hanem az ítélettel megítélt, vagy elutasított követelés értéke, az ú. n. fellebbezési érték irányadó.

A Pp. 476. §-ának 3. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Az értéket a fellebbező fél szükség esetében valószínűvé tenni köteles. Egyebekben az érték megállapítására a Pp. 5—8. §-ait megfelelően kell alkalmazni azzal az eltéréssel, hogy a perköltség kivételével a járulékokat, ha magukban véve meghaladják a fellebbezés kizárására irányadó értékhatárt, figyelembe kell venni. Az elsőbíróságnak olyan ítélete ellen, amely ellen egyebekben a fellebbezés mind a két félre nézve e §. szerint ki volna zárva, egyedül a perköltség viselésének és mennyiségének kérdésében fellebbezésnek csak abban az esetben van helye, ha a megítélt perköltség összege meghaladja a fellebbezés kizárására irányadó értéket. Az egy eljárásba egyesített (Pp. 189. és 233. §.) perekben hozott közös ítélet esetében a fellebbezés megengedhetősége tekintetében az az ítélet irányadó, amelynek tárgya a legnagyobb értékű.

25. §. A Pp. 481. §-ának 1. bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

A fellebbezést az elsőbíróságnál ügyvéd által ellenjegyezve írásban kell benyújtani.

A Pp. 481. §-ának utolsó bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

A fellebbezésben elő kell adni azokat az okokat, amelyek alapján a fél az elsőbíróság ítéletét megtámadja és ha a fél az elsőbíróság előtt fel nem hozott tényállításokat, ténybeli nyilatkozatokat vagy bizonyítékokat akar érvényesíteni, ezeket, vagy pedig ha az elsőbíróság előtt történt bizonyítás felvételének ismétlését vagy kiegészítését kívánja, ebbeli kérelmét is az okok előadásával. Az okiratok közlésére a Pp. 133. §-a nyer alkalmazást. A törvényes rendelkezéseknek meg nem felelő fellebbezésért perköltség nem jár.

26. §. A Pp. 482. §-ának 1. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Azokban a perekben, amelyekben a járásbíróság előtt az ügyvédi képviselőt nem kötelező, a járásbíróság ítélet ellen a fellebbezést az ügyvéd által nem képviselt fél jegyzőkönyvbe is mondhatja.

27. §. A Pp. 483. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha a fellebbezés elkésett vagy oly ítélet ellen irányul, amely ellen a fellebbező fél fellebbezéssel nem élhet, vagy ha olyan esetben, amikor az ügyvédi képviselet kötelező, a fellebbezést nem ügyvéd nyújtotta be, az elsőbíróság azt hivatalból visszautasítja.

A fellebbezési bíróság azt a felet, aki a visszautasító végzés ellen nyilvánvalóan alaptalanul él felfolyamodással, a Pp. 544. §-ának megfelelő alkalmazásával pénzbírságban marasztalja.

Érintetlenül marad a Pp. 454. §-ának rendelkezése, amelyhez képest a fellebbezési határidő elmulasztása miatt beadott igazolási kérelem felett a fellebbezési bíróság határoz.

28. §. A Pp. 489. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Ha a fellebbező fél ellentele a fellebbezésben előadottakkal szemben védelméül az elsőbíróság előtt fel nem hozott tényállításokat, ténybeli nyilatkozatokat, bizonyítékokat vagy kérelmeket akar érvényesíteni, köteles ezeket, valamint netaláni csatlakozását az idézési időköz első felében ügyvéd által ellenjegyzett, s a fellebbezési bírósághoz benyújtott válasziratban előadni.

A válaszirat első példányát az iratokhoz kell csatolni, a másodpéldányt pedig az ellenfélnek, vagy ha több ellenfél van, ezeknek a további példányokat hivatalból kell kézbesíteni.

Az elkésve benyújtott vagy csak a fellebbezési tárgyaláson pótoltt válasziratban foglalt csatlakozási kérelmet csak abban az esetben lehet figyelembe venni, ha a fél a tárgyaláson valószínűvé teszi, hogy válasziratával hibáján kívül késett.

29. §. A Pp. 492. §-ának 2. bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

A tárgyaláson meg nem jelent fél helyett a fellebbezési kérelmet és ellenkérelmet az elnök vagy az előadó olvassa fel.

30. §. A Pp. 493. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Az ellenfél csatlakozását a fellebbezéshez a fellebbezési határidőben írásban ügyvéd által ellenjegyezve az elsőbíróságnál is bejelentheti, vagy ha a perben az ügyvédi képviselet nem kötelező, a járásbírósnál jegyzőkönyvbe is mondhatja. A 27. §. a csatlakozásra is megfelelő alkalmazást nyer.

A csatlakozást a fellebbezésről történt lemondás nem gátolja és helye van akkor is, ha a fél az ítélet ellen önálló fellebbezéssel nem élhetne. A csatlakozás elveszti

hatályát, ha a bíróság a fellebbezést visszautasítja, vagy ha a fél a fellebbezést visszavonja.

Ha a csatlakozást a fellebbezési határidő alatt jelentették be, amennyiben a csatlakozó fél az ítélet ellen fellebbezéssel élhetne, azt önálló fellebbezésnek kell tekinteni.

31. §. A Pp. 495. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

A fellebbezésben és a válasziratban előterjesztett kérelmeket és ellenkérelmeket a szóbeli tárgyaláson megváltoztatni nem lehet.

Nem tekinthető megváltoztatásnak, ha a fél:

1. a kérelmet vagy ellenkérelmet a főtárgy vagy a járulékok tekintetében felemeli vagy leszállítja.

2. a járadékokra vagy viszontszolgáltatástól nem függő más időszakos szolgáltatásokra vonatkozó fellebbezést azokra a részletekre is kiterjeszti, amelyek a fellebbezés beadása után járnak le,

3. a bér vagy haszonbér iránt indított keresetet azokra a részletekre is kiterjeszti, amelyek a fellebbezés beadása után járnak le,

4. az eredetileg követelt tárgy helyett utóbb beálló változás miatt más tárgyat vagy kárpótlást követel,

5. ha a Pp. 130. §-a alapján kért megállapítás helyett teljesítést vagy teljesítés helyett a Pp. 130. §-a alapján megállapítást követel.

Az 1—5. pontban foglalt bejelentéseket a fél a jegyzőkönyvhöz melléklendő iratba foglalni köteles. Ha a bejelentés kisebb terjedelmű és nem kell arra a távollévő ellenfelet meghallgatni, a bíróság az irat melléklése helyett megengedheti a bejelentésnek jegyzőkönyvbe vételét. Ha az ellenfél a tárgyaláson nincs jelen és meghallgatása szükségesnek mutatkozik, a bíróság a tárgyalást elhalasztja és a jegyzőkönyvhöz mellékelte irat másolatát, amelyet a fél az irattal együtt bemutatni köteles, az ellenfélnek és ha többen vannak, mindegyiküknek kézbesíti.

32. §. A Pp. 498. §-ának 1., 2. és 3. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Az előadó előterjesztése után a felek szóval is indokolhatják kérelmeiket.

A felek a fellebbezési bíróság előtt olyan tényállításokat, ténybeli nyilatkozatokat, bizonyítékokat vagy kérelmeket, amelyeket az elsőbíróság előtt fel nem hoztak vagy nem érvényesítettek, csak abban az esetben hozhatnak fel vagy érvényesíthetnek, ha azokat a fellebbezésben, vagy a válasziratban felhozták vagy érvényesítették. A szóbeli tárgyaláson ily előadások csak akkor pótolhatók, ha azok figyelembevétele nem teszi szükségessé a tárgyalás elhalasztását, vagy ha a fél nyomban valószínűvé teszi, hogy iratában hibáján kívül nem érvényesíthette azo-

kat. Az utólagos előadásokat a jegyzőkönyvhöz mellékelés végett írásban is be kell mutatni.

33. §. A Pp. 507. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

A fellebbezési bíróság azokat az okokat, amelyek a bizonyítás mérlegelésénél meggyőződését előidézték, úgyszintén azokat az okokat, amelyek miatt a bizonyítást elégtelennek tartja vagy a féltől ajánlott bizonyítást mellőzte, az ítéletben tüzetesen előadni köteles.

Egyébként, ha a fellebbezési bíróság az elsőbíróság ítéletében foglalt tényállást és indokokat helyeseknek találja, ítéletének indokolásául arra szorítkozhatik, hogy az elsőbíróság ítéletét indokainál fogva helyben hagyja.

34. §. A Pp. 510. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

A kellően értesített feleknek vagy egyiküknek elmaradása a fellebbezés elintézését nem gátolja. A tárgyalásról való elmaradás miatt igazolásnak nincs helye.

Ha a bíróság a fellebbezés elintézhetése végett az egyik vagy mind a két félnek vagy ügyvédnek meghallgatását szükségesnek tartja, ebből a célból a tárgyalást elhalaszthatja.

A Pp. 475. §-a a fellebbezési eljárásban azzal a módosítással nyer alkalmazást, hogy az eljárás szünetelése csak akkor áll be, ha a bíróság azt a feleknek kellő időben beadott indokolt közös kérelmére fontos okból megengedi. Ugyanabban az ügyben a bíróság ilyen engedélyt csak egyszer adhat.

35. §. A Pp. 513. §-ának 2. bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

Szöbéli tárgyalás kitűzése nélkül kell továbbá elintézni az elsőbíróság ítélete elleni fellebbezést, ha a fellebbezési érték (24. §.) nem haladja meg a fellebbezésnek szóbeli tárgyalás nélkül nyilvános előadás alapján való elintézésére irányadó értékhatárt. Az érték valószínűvé tételére és megállapítására a Pp. 476. §-át megfelelően kell alkalmazni.

36. §. A Pp. 514. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Nyilvános előadás útján történt elintézés esetében jegyzőkönyvet csak akkor kell felvenni, ha a bíróság ezt szükségesnek tartja.

Felülvizsgálat.

37. §. A Pp. 521. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

A fellebbezési bíróság ítélete ellen a felperes nem élhet felülvizsgálattal, ha a fellebbezési bíróság ítéletével elutasított követelésnek vagy követelésrésznek — alperes

pedig nem élhet felülvizsgálattal, ha a fellebbezési bíróság ítéletével megítélt követelésnek vagy követelésrésznek értéke (felülvizsgálati érték) nem haladja meg a felülvizsgálat kizárására irányadó értékhatárt.

Ez a korlátozás nem terjed ki a kir. ítélőtáblának mint fellebbezési bíróságnak olyan perekben hozott ítéleteire, amelyek tekintet nélkül az értékre, a törvényszék hatáskörébe tartoznak.

Az érték valószínűvé tételére és megállapítására a Pp. 476. §-át (a jelen törvény 24. §-át) megfelelően kell alkalmazni.

A fellebbezési bíróság ítélete ellen a perköltség viselésének vagy mennyiségének kérdésében felülvizsgálatnak csak akkor van helye, ha a felülvizsgálat egyuttal az ítéletnek egyéb oly része ellen is irányul, amely ellen egy magában is felülvizsgálatnak van helye.

38. §. A Pp. 525. §-ának 2. bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

A kir. törvényszéknek, mint fellebbezési bíróságnak ítélete felett a felülvizsgálati bíraskodás azokban a perekben, amelyekben a felülvizsgálati érték (37. §.) meghaladja a felülvizsgálati bíróság meghatározására irányadó értékhatárt, a kir. Kúria, minden más esetben az illetékes kir. ítélőtábla gyakorolja.

39. §. A Pp. 527. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Ha a felülvizsgálati kérelem elkésett, vagy ha a 37. §. szerint felülvizsgálatnak helye nincs, vagy ha a felülvizsgálati kérelmet ügyvéd nem ellenjegyezte, a fellebbezési bíróság azt hivatalból visszautasítja.

A felülvizsgálati bíróság azt a felet, aki az ily visszautasító végzés ellen nyilvánvalóan alaptalanul él felfolyamodással, a Pp. 544. §-ának alkalmazásával pénzbírságban marasztalja.

Érintetlenül marad a Pp. 454. §-ának rendelkezése, amelyhez képest a felülvizsgálati határidő elmulasztása miatt beadott igazolási kérelem felett a felülvizsgálati bíróság határoz.

40. §. A Pp. 534. §-ának utolsó bekezdését a következő rendelkezés egészíti ki:

Olyan tényállítás valóságát vagy valótlanságát, amelyre vonatkozólag a fellebbezési bíróság ítélete ténymegállapítást nem tartalmaz, a felülvizsgálati bíróság a Pp. 535. és 537. §-ának esetén kívül is megállapíthatja, ha ezt a bizonyításnak közvetlen észlelése nélkül az iratok alapján a bizonyítás mérlegelésével vagy a feleknek teljesen egybehangzó előadása alapján megteheti.

41. §. A Pp. 538. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

A felek kölcsönös megegyezése alapján a felülvizsgálati eljárás szünetelésének (Pp. 475. §.) nincs helye.

42. §. *A Pp. 542. §-ának utolsó bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:*

A felülvizsgálati bíróság a felülvizsgálati, illetőleg a csatlakozási kérelem indokai és különösen a felhozott jogszabály iránt határozatának indokolásában a szükséghez képest nyilatkozik.

43. §. *A Pp. 543. §-ának 2. bekezdését a következő rendelkezés egészíti ki:*

Az utasítás nem terjedhet ki arra, hogy a fellebbezési bíróság a bizonyítást miképpen mérlegelje.

44. §. *A Pp. 545. §-ának 1. bekezdésében a per tárgyának értéke helyett a felülvizsgálati értéket (37. §.) kell érteni.*

Felfolyamodás.

45. §. *A Pp. 555. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:*

Ha a felfolyamodás elkésztett vagy oly végzés ellen irányul, amely ellen felfolyamodásnak nincs helye, az a bíróság, amely a megtámadott végzést hozta, a felfolyamodást hivatalból visszautasítja.

A felfolyamodási bíróság azt a felet, aki az ilyen visszautasító végzés ellen nyilvánvalóan alaptalanul él felfolyamodással, a Pp. 544. §-ának megfelelő alkalmazásával pénzbírságban marasztalja.

Érintetlenül marad a Pp. 454. §-ának rendelkezése, amelyhez képest a felfolyamodási határidő elmulasztása miatt beadott igazolási kérelem felett nem az 1. bekezdésben említett bíróság, hanem a felfolyamodási bíróság határoz.

Perújítás.

46. §. *A Pp. 563. §-a 12. pontjának megfelelő perújítási keresettel a fél akkor is élhet, ha a fellebbezési bíróság a 32. §. értelmében mellőzött olyan tényeket vagy bizonyítékokat, amelyek részére az ügy érdemében kedvezőbb határozatot eredményezhettek volna.*

47. §. *A Pp. 566. §-ának 1. és 2. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:*

A perújítási keresetet az ügyben eljáró elsőbíróság előtt kell megindítani. Ha azonban a fellebbezési vagy a felülvizsgálati bíróság végítéletét vagy határozatát a Pp. 563. §-ának 1—7. pontjainak valamelyike alapján támadják meg vagy e pontok alapján is megtámadják, a perújítási keresetet az ügyben eljáró elsőbíróságnál kell beadni, amely azt az iratokkal felszerelve a fellebbezési,

illetőleg a felülvizsgálati bírósághoz terjeszti fel elintézés végett.

Az igazságügyi bizottság módosítása folytán csupán a beadás történik az ügyben eljáró elsőbíróságnál, nem pedig a megindítás.

48. §. A Pp. 573. §-ának második bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

Ha a fellebbezési vagy a felülvizsgálati bíróság elintézése alá tartozó perújítási keresetben a Pp. 563. §-ának 8—12. pontjában megjelölt valamely perújítási okot is érvényesítenek, a fellebbezési, illetőleg a felülvizsgálati bíróság a saját hatáskörébe tartozó perújítási ok (47. §.) eldöntése után az ügy tárgyalását és elintézését az elsőbírósághoz utasítja.

Fizetési meghagyásos eljárás.

49. §. A Pp. 588. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Ha a követelés négyszáz pengőt meg nem haladó készpénz fizetésére irányul és fizetési meghagyás útján érvényesíthető, a követelést csak fizetési meghagyás útján lehet érvényesíteni. Ilyen esetben a beadott keresetlevelet is fizetési meghagyás iránti kérelemnek kell tekinteni.

Az előbbi bekezdés nem nyer alkalmazást, ha az adós, és ha többen vannak, valamennyi adós nem lakik vagy nem tartózkodik a követelésre per esetében illetékes járásbíróság területén vagy székhelyén; ilyen esetben tehát, ha a hitelező keresetlevelet adott be, a keresetlevél elintézésére vonatkozó általános szabályok szerint kell eljárni és a perre vonatkozó illetékesség érintetlenül marad.

Az 1. bekezdés nem nyer továbbá alkalmazást, ha a felperes váltón, csekken, kereskedelmi utalványon vagy kötelező jegyen alapuló követelését a Pp. 606. és 610. §-a értelmében meghagyásos eljárás útján érvényesíti.

Az eredeti javaslatban 1.000.— P. volt, az igazságügyi bizottság az értékhatárt 400.— pengőre azért szállította le, mert álláspontja szerint az intézkedéstől várt kedvező eredmények már a 400.— pengős értékhatár mellett elérhetőek lesznek, miután a készpénzkövetelés iránti ügyek 80%-a mulasztási ítélettel, vagy a per megszűnésével végződik.

50. §. A Pp. 590. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

A fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet három példányban és ha több adós van, annyi további példányban kell beadni, hogy mindegyik adósnak és a hitelezőnek egy-egy példány jusson. A kérvény minden egyes példányához mellékelni kell a fizetési meghagyás kiadmánytervezetének egy-egy példányát; a kiadmány tervezetét erre a célra szolgáló hivatalos úrlapon kell kiállítani.

51. §. A Pp. 591. §. 3. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Ha a visszautasítás oka a követelésnek vagy járulékaiknak csak egy részére vagy egy adóstársra nézve fogan fenn, a kérelmet keresetlevélnek kell tekinteni és a Pp. 140—142. §-ai szerint kell elintézni. Ha a fél a szükséges példányt be nem nyújtotta (50. §.), azt a félnek vissza kell adni a hiányzó példányoknak és az idéző végzés példányainak. (Pp. 134. §. 2. bek.) csatolása végett.

A Pp. 591. §-ának utolsó bekezdése hatályát veszti.

52. §. A Pp. 595. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Az ellentmondást a fizetési meghagyásnak kézbesítésétől számított tizenöt nap alatt a fizetési meghagyást kibocsátó járásbírósnál szóval vagy írásban kell előterjeszteni. Ez a tizenöt napos határidő záros, a lejártá után előterjesztett ellentmondást vissza kell utasítani. Az ellentmondási határidő lejártával az ellentmondással meg nem támadott fizetési meghagyásnak olyan hatálya van, mint a jogerős ítéletnek, ellene az általános szabályok szerint perújításnak van helye.

Ha a követelésre tekintettel a járásbíróági eljárásban az ügyvédi képviselet kötelező, az ellentmondásnak is ügyvéd ellenjegyzésével kell ellátva lennie. Erre az adóst a fizetési meghagyásban figyelmeztetni kell.

Ha az ellentmondást ügyvéd ellenjegyzi, abban az ellentmondó fél minden olyan tényállítást, bizonyítékot és kérelmet köteles közölni, amelyet a szóbeli tárgyaláson előterjeszteni fog. Az ellentmondásnak előkészítő tartalmára és az előkészítési kötelesség elmulasztására a Pp. 203. §-a nyer alkalmazást.

A Pp. 597. és 598. §-a, 600. §-ának 1. bekezdése, 603. §-ának 3. bekezdése és 604. §-a hatályát veszti. Több adóstárs ellen kibocsátott fizetési meghagyás esetében a Pp. 596. §-ának 2. bekezdése és 599. §-ának utolsó bekezdése csak a Pp. 80. §-ának esetében nyer alkalmazást; a Pp. 601. §-a első bekezdésének 2. pontja pedig csak abban az esetben nyer alkalmazást, ha az ügyvédi képviselet nem kötelező.

Meghagyás váltó, kereskedelmi utalvány, kötelezőjegy és csekk alapján.

53. §. A Pp. 612. §-ának 2. bekezdését a következő rendelkezés egészíti ki:

A kifogásnak a járásbíróági eljárásban is a tárgyalás előkészítésére kell szolgálnia abban az esetben, ha a kifogást ügyvéd ellenjegyzi.

Eljárás házassági perekben.

54. §. A Pp. 643. §-ának 1. bekezdését a következő rendelkezés egészíti ki:

A meghatalmazáson az aláírásnak vagy kézjegynek bíróilag vagy közjegyzőileg hitelesítve kell lennie. (Pp. 317. §-a 1. bekezdésének 3. pontja), ha azonban a házasság bíróság vagy közjegyző székhelyén kívül lakik, aláírását vagy kézjegyét a községi elöljáróság is hitelesítheti, az e törvény hatályosságának területén kívül kiállított meghatalmazáson pedig az aláírásnak vagy kézjegynek magyar külképviseleti hatóság hitelesítésével kell ellátva lennie.

55. §. A Pp. 644. §-ának 3. bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

Jogában áll az iratokat megtekinteni, a hozandó határozatra nézve indítványt tenni és a házasság fenntartása érdekében tényeket és bizonyítékokat felhozni, valamint fellebbezettel élni.

A Pp. 644. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Megtámadó, bontó és válóperekben a bíróság a keresetlevél elintézésékor a székhelyén lakó ügyvédek közül házasságvédőt rendel ki, aki a kir. ügyésznek a házasság fenntartása érdekében tények és bizonyítékok kinyomozásában segítségére van. Evégből jogában van az iratokat megtekinteni és a tárgyaláson, amelynek határnapjáról őt is értesíteni kell, megjelenni és felszólalni. Az ítélet ellen fellebbezettel nem élhet.

A házasságvédő költségeiben a pervesztes felet marasztalni kell. A költségeket telperes előlegezni köteles. A szegénységi jogon pereskedő fél fel van mentve e költségek előlegezése alól.

56. §. A Pp. 648. §-ának 3. bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

A kérelemben elő kell adni az elhagyásra és az elhagyás tartamára vonatkozó adatokat és bizonyítékokat. Ez utóbbiak tekintetében kir. közjegyző részéről felvett tanusítványt kell bemutatni. A kir. közjegyző e tanusítvány kiállítása végett a fél által megnevezett tanukat az előleges bizonyításfelvétel szabályai szerint hallgatja ki és esketi meg.

A 21. §. utolsó bekezdését ebben az esetben is alkalmazni kell.

57. §. A Pp. 663. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Házassági perekben a tárgyalás és a határozatok kihirdetése nem nyilvános.

II. Végrehajtási eljárás.

58. §. Az 1912: LIV. t.-c. 31. §-ának 2. pontja úgy módosul, hogy a polgári bíróság előtt kötött és a bíróság végzésével tudomásul vett birói egység akkor is végrehajtható közokirat, ha a tudomásul vevő végzés még nem jogerős (23. §.).

59. §. A végrehajtási eljárásról szóló 1881: LX. t.-c. 6. §-a és az 1912: LIV. t.-c. 34. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

A végrehajtás elrendelését négy példányban kiállított írásbeli beadványban kell kérni, ha a törvény — különösen ennek a törvénynek a végrehajtható kiadmányról szóló 62. §-a — másképpen nem rendelkezik. Ha a végrehajtást több végrehajtást szenvedő ellen vagy több helyen kell foganatosítani, a kérvényt annyi példányban kell beadni, hogy minden végrehajtást szenvedőnek és minden megkeresett hatóságnak, illetőleg minden kiküldöttnek külön példány jusson.

A kérvényt olyan formában kell kiállítani, hogy arra a végrehajtást elrendelő végzést folytatólag rá lehessen vezetni (60. §.). Első példányát a végrehajtás elrendelésének alapjául szolgáló eredeti végrehajtható közokirattal kell felszerelni; birói határozat vagy birói egység csatolása azonban elmaradhat, ha eredetije a végrehajtást elrendelő bíróságnál van. A megkeresett hatóságot, illetőleg a kiküldöttet illető példányokhoz melléklet nem kell, a végrehajtást szenvedőt illető példányok mellé pedig egyszerű másolatban csupán azokat a mellékleteket kell csatolni, amelyeket vele még nem közöltek. Érintetlenül maradnak azok a rendelkezések, amelyek jelzálogadóslevél, telekadóslevél vagy biztosítéki okirat alapján kért végrehajtás esetében a végrehajtási kérvény mellékleteit és azoknak a telekkönyvi hatósághoz megküldését szabályozzák.

A hiányosan felszerelt végrehajtási kérvényeket hiánypótlás végett a bíróság visszaadja.

60. §. Az 1881: LX. t.-c. 11. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha a végrehajtást elrendelő végzés a kérelemnek nyomban teljesen helyet ad, a végzés egyszerűen annak kimondásában állhat, hogy a bíróság a végrehajtást a kérelem értelmében elrendeli. Ha pedig a végzés a kérelemtől csak a felszámított végrehajtási költségek összege tekintetében tér el, a végzésben meg kell jelölni a megállapított költség összegét, egyebekben a kérvény tartalmára lehet utalni.

61. §. Az 1881: LX. t.-c. 12. §-a úgy módosul, hogy a végrehajthatónak nem a kérvény első, hanem másodpéldányát kell kiadni. Ahol a végrehajtásra vonatkozó jogsza-

bályok a végrehajtási kérvény első példányának a végrehajtható részére kiadását rendelik el, mindenütt a második példány kiadását, ahol pedig az összes példányok kiadásáról rendelkeznek (1912: VII. t.-c. 26. §.), a második és további példányok kiadását kell érteni.

62. §. Belföldi mulasztási ítélet, bírói egység vagy fizetési meghagyás alapján kielégítési végrehajtás céljából nem a végrehajtásnak végzés útján elrendelését, hanem végrehajtható kiadmányok kiállítását kell kérni.

A végrehajtható kiadmány kiállítása iránti kérelem előterjesztésénél be kell mutatni a mulasztási ítélet, a jóváhagyó végzéssel ellátott egység vagy a fizetési meghagyás annyi példányát (másolatát), ahány végrehajtható kiadmányt kíván a kérelmező. A példányok bemutatása ilyen kérelem előterjesztésének tekintendő. Váltót, vagy más okiratot nem kell bemutatni. A bemutatott első példány után annyi illeték jár, mint a végrehajtási kérvény első példányáért, a többi példányokért annyi, mint a végrehajtási kérvény további példányaiért. A bélyegilletéket valamennyi példány után az első példányon kell leróni.

Ha a bemutatott példányok a végrehajtható kiadmány céljaira nem alkalmasak, a végrehajtható kiadmányt meg kell tagadni, ha pedig a végrehajtható, bár végrehajtható kiadmány kérszékének lenne helye, végrehajtási kérvényt adott be: kérelmét el kell utasítani.

Nem végrehajtható kiadmányt, hanem a kielégítési végrehajtásnak végzéssel elrendelését kell azonban olyankor kérni,

1. ha a végrehajtás alapjául szolgáló mulasztási ítéletet, egységet vagy fizetési meghagyást ellentmondással (kifogással) vagy bármilyen más jogorvoslattal támadták meg, még akkor is, ha a jogorvoslatot már visszautasították vagy elutasították,

2. ha a végrehajtást nem az alapjául szolgáló közokiratban meghatározott egész marasztalási összeg erejéig kérik, vagy ha nem a végrehajtás alapjául szolgáló közokiratban meghatározott jogosított javára, vagy nem az abban meghatározott adós ellen kell a végrehajtást elrendelni, vagy ha a végrehajtható olyan ingatlanra — vagy egyebek közt olyan ingatlanra is — kér végrehajtást, amely a végrehajtást szenvedőre örökség vagy hagyomány útján átszállt, de a telekkönyvben még nincs tulajdonául bekebelezve,

3. ha a végrehajtható csupán a végrehajtást szenvedőnek bírói letétből vagy közpénztárból járó követelését kívánja végrehajtás alá vonni (1881: LX. t.-c. 84. §.),

4. ha a mulasztási ítélet, az egység vagy a fizetési meghagyás alapján — akár végrehajtható kiadmány, akár végzés alakjában — kielégítési vagy biztosítási végrehajtást már rendeltek el,

5. ha a végrehajtást olyan követelés érvényesítése végett kéri, amelyről jelzálogadóslevelet, telekadóslevelet vagy biztosítéki okiratot állítottak ki,

6. ha ipari záloglevelek kibocsátásának alapjául szolgáló vállalat (ipari jelzálogadós) a végrehajtást szenvedő.

63. §. Ha a 62. §. első két bekezdése szerint végrehajtható kiadmány kiállításának van helye, a bíróság a határozat bemutatott példányaira rávezeti a következő (végrehajtási) záradékot: „Ez az ítélet (fizetési meghagyás) jog erős és ennek alapján kielégítési végrehajtásnak van helye. A végrehajtás kéréséért újabb költség P f.”
Egyesség esetében: „Ennek a jóváhagyott egyességnek alapján kielégítési végrehajtásnak van helye. A végrehajtás kéréséért újabb költség P f.”

A végrehajtható kiadmányt nemcsak a bíró vagy önálló működési körrel felruházott titkár vagy jegyző, hanem más olyan bírósági hivatalnok is kiállíthatja, akit a bíróság elnöke (vezetője) erre általános rendelkezéssel írásban felhatalmazott.

Az ítélet, egyesség vagy a meghagyás eredetijére fel kell jegyezni, hogy hány végrehajtható kiadmányt adtak ki.

A végrehajtható kiadmány első példányának elkészítéséért és megszerzéséért annyi ügyvédi munkadíj jár, mint a végrehajtási kérvény első példányáért, további példányaiért annyi, mint a végrehajtási kérvény további példányaiért. Ezt a költséget felszámítás nélkül is meg kell állapítani.

A végrehajtható kiadmányokat ha lehet, nyomban ki kell adni annak, aki kérte. Ha ez nem lehetséges és a záradékolt kiadmányokért postára adásuk előtt nem jelentkeztek, a kiadmányokat hivatalból portóköteles levélben bérmentesítés nélkül a végrehajtató ügyvédjének vagy a végrehajtatónak a címére postára kell adni. A kiadmány közvetlen átadása esetében az átvevőnek szükség esetében igazolnia kell, hogy ő a végrehajtató vagy hogy a végrehajtató helyett a kiadmányok átvételére jogosult.

A végrehajtható kiadmányra egyebekben, különösen a végrehajtást szenvedő részére való kézbesítésére a végrehajtást elrendelő végzésre vonatkozó szabályok megfelelően állanak. Felfolyamodással is ugyanazok szerint a szabályok szerint lehet a végrehajtásnak vérehajtható kiadmány alakjában történt elrendelése ellen élni, mint a végrehajtást elrendelő végzés ellen.

Végrehajtásnak ingatlanra foganatosítása végrehajtható kiadmány alapján nem bírósági megkeresésre, hanem a végrehajtató kérelmére történik. Ebben az esetben a telekkönyvi hatósághoz intézett kérvényhez két — ha pedig több végrehajtást szenvedő ellen kell a telekkönyvi hatóságnak a végrehajtást foganatosítania: megfelelően

több — kiadmánypéldányt kell csatolni; egy példányt a felekkönyvi hatóság tart meg, egy-egy példányt pedig minden végrehajtást szenvedőnek a végrehajtás foganatosítása tárgyában hozott végzéssel együtt kézbesített.

A végrehajtható kiadmányok megtagadása esetében a végrehajtató a bíróságnál előterjesztéssel élhet.

64. §. Az ügyvédi vagy közjegyzői kamarának bírói úton végrehajtható okirata (tartozási kimutatása) alapján a végrehajtást a kamara rendeli el végrehajtható kiadmány alakjában. A kiküldött az ilyen kiadmány alapján a végrehajtást bírói intézkedés nélkül foganatosítja. Azon az alapon azonban, hogy a határozat alapján bírói végrehajtásnak nincs helye, a végrehajtás elrendelésének hatályon kívül helyezését lehet kérni annál a járásbírósnál, amelynek területén a végrehajtást először foganatosították. A kérelemnek halasztó hatálya nincs, és a bíróság a kamarának és ha más a hitelező: ennek is meghallgatása után határoz.

65. §. A huszonöt pengőt meg nem haladó követelések tekintetében ingókra a végrehajtást a községi előljárásság foganatosítja a közadók behajtásának szabályai szerint. A végrehajtató kérelmére ezekben az esetekben is bírói kiküldöttet kell kirendelni, azonban a végrehajtás foganatosítása körül felmerült költségekből a végrehajtást szenvedőt csak a bélyegköltség terheli.

66. §. Az 1881: LX. t.-c. 48. §-a a következő rendelkezésekkel bővül:

A végrehajtást szenvedő birlalatában lévő ingóságot nem lehet lefoglalni, ha a körülményekből minden bizonyítás nélkül is kétségtelenül meg lehet állapítani, hogy az nem a végrehajtást szenvedő tulajdona. Nem lehet ehhez képest lefoglalni a közkönyvtárba vagy közgyűjteménybe tartozó könyvet, képet, műtárgyat, metszetet, fényképet, folyóiratot vagy egyéb tárgyat, ha az a közkönyvtár vagy közgyűjtemény tulajdonát feltűntető bélyegzővel vagy más jellel van ellátva.

67. §. Az 1881: LX. t.-c. 69. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha a végrehajtató távollétében lefolytatott foglalási eljárás során a végrehajtást szenvedő vagy más kifizeti a követelést és járulékait, valamint a pénz postai küldésével járó költséget is: a kiküldött a kifizetett összeget, amennyiben a végrehajtatót illeti, a végrehajtatonak postán megküldi és a végrehajtási iratokat a feladó vevénnyel együtt a bírósághoz nyomban beterjeszti.

Ennek az eljárásnak nem akadályja az, hogy előző foglaltatók is vannak.

68. §. Az igénybejelentési hirdetményt az 1881: LX. t.-c. 89. §-a 4. bekezdésének megfelelő alkalmazásával kö-

zölni kell azokkal is, akiknek igényét senki sem jelentette ugyan be, de igényük a körülményekből valószínű.

69. §. Az 1881: LX. t.-c. 91. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

A végrehajtási eljárásnak a foglalás befejezéséig felmerült költségeit — ideértve a végrehajtató költségeit is — maga a kiküldött számítja ki és a költségek összegét — részletezve — az érdekeltekkel is ő közli. Az ügyvédnek vagy helyettesének, vagy a személyesen közbenjárt végrehajtatonak járó fuvardíj összegére is a végrehajtatót megillető fuvardíjra vonatkozó rendelkezések irányadók.

A költségekre vonatkozó kiszámítását a kiküldött nyomban a foglalási eljárás befejezésével köteles a felekkel írásban közölni. Ha azonban a végrehajtató nincs jelen, a kiküldött a kiszámítást a foglalási eljárás befejezésétől számított három nap alatt hivatalból portóköteles levélben bérmentesítés nélkül posta útján közli vele; a kézbesítést a postára adástól számított második napon megtörténtnek kell tekinteni még akkor is, ha a küldemény kézbesítés nélkül visszaérkezik. Ha pedig a végrehajtást szenvedő nincs jelen a foglalásnál, a költségszámítást is az 1881: LX. t.-c. 24. §-a szerint kell vele közölni. A végrehajtást szenvedő ügygondnokával akár a foglalás befejezésével azonnal, akár utóbb történt közlés a végrehajtást szenvedővel szemben is hatályos.

Az előbbi bekezdés szerinti kiszámítás ellen előterjesztésnek van helye.

A végrehajtási eljárás befejezéséig a bíróság bármikor előterjesztés nélkül hivatalból is megváltoztathatja a jelen §. szerinti költségszámítást. Amíg azonban akár előterjesztésre, akár hivatalból meg nem változtatja, a kiküldött költségszámítása bírói megállapítás hatályával bír.

Az 1881: LX. t.-c. 27. §-a 2. bekezdésének az iratok bemutatására vonatkozó rendelkezése a foglalási eljárásra nem áll. A foglalási jegyzőkönyv hitelesített másolatát a kiküldött az eljárás befejezésétől számított három nap alatt a bírósághoz az iratok nélkül beterjeszteni köteles.

A foglalási eljárás befejeztével a kiküldött a végrehajtást szenvedőnek a foglalási jegyzőkönyv másolatát kézbesíteni köteles. A másolat kézbesítésének módjára, idejére és helyére azok a szabályok állanak, amelyek szerint e §. értelmében a költségek kiszámítását tartalmazó iratot kell a végrehajtást szenvedő részére kézbesíteni.

70. §. Az 1881: LX. t.-c. 102. §-ának 4. bekezdése a következő rendelkezésekkel bővül:

Az olyan foglaltatók részére, akik az árverést nem kérték, továbbá a bérbeadó részére az árverési hirdetményt kézbesítés helyett hivatalból portóköteles nem bérmentesített küldeményként postára is lehet tenni. Ebben az eset-

ben a közléstől számítandó határidő szempontjából a postára tévelt követő második napot kell a közlés napjának tekinteni. Ha a postára tett küldemény kézbesítés nélkül visszaérkezik: a címzett részére a kiküldött haladéktalanul ügygondnokot rendel és a hirdetményt ennek a címére kézbesítetteti vagy teszi postára.

71. §. Az 1881: LX. t.-c. 103. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Az árverési határidő tizenöt napnál rövidebb és negyvenöt napnál hosszabb nem lehet. Ez a határidő a hirdetménynek a bíróságnál való kifüggesztését követő naptól számít.

72. §. Az 1881: LX. t.-c. 105. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Az ingóságokra a végrehajtató közbenjárására kitűzött árverést foganatosítani csak akkor lehet, ha a végrehajtató, az árverési hirdetményben megnevezett valamelyik csatlakozó, vagy a végrehajtást szenvedő az árverési hirdetmény kifüggesztése után, de legkésőbbben az árverést megelőző utolsóelőtti köznapon bejelenti a kiküldöttnek, hogy az árverés megtartását kívánja. Ebben az esetben az árverést a kívánságot előterjesztő fél távollétében is meg kell tartani. Ezekre a rendelkezésekre a feleket az árverési hirdetményben figyelmeztetni kell.

Nem állanak az előbbi bekezdés rendelkezései, ha az árverést az 1881: LX. t.-c. 104. §-a alapján a nagy értékcsökkenésnek vagy az értékkel arányban nem álló költségeknek elkerülése végett rendelték el.

Hivatalból foganatosítandó végrehajtás esetében az árverési hirdetményben az érdekelteket figyelmeztetni kell arra, hogy az árverést közbenjárásuk nélkül is meg fogják tartani, ha minden végrehajtató és a végrehajtást szenvedő ellenkező kívánságot nem nyilvánít.

Az 1. és 3. bekezdés szerinti figyelmeztetéseket az árverési hirdetménynek hirlapi közzétételére szánt példányából ki kell hagyni. E rendelkezés megszegése miatt senki sem élhet előterjesztéssel.

Az árverés előtt a kiküldött a letéteményezett tárgyakat a bíróság főnökének vagy helyettesének utalványára magához veszi s az árverésre kitűzött napon és órában a helyszínén megjelenik, a kielégítési összeget és járulékait felszámítja és ha azt a végrehajtást szenvedő vagy más ki nem fizeti, az árverést azonnal megkezdi.

73. §. Az 1881: LX. t.-c. 106. §-a a következő rendelkezésekkel bővül:

Ha a kiküldött ugyanazon fajbéli csekélyebb értékű ingóságokat egy tétel alá foglalt (1881: LX. t.-c. 50. §. 3. bek.), a tétel alá foglalt ingóságoknak a vevő javára leütéséig bármely érdekelt kérheti a kiküldöttől, hogy az egybefoglalt ingókat egyenkint árverezze el. A leütésig

azt is kérheti bármely érdekelt, hogy a lefoglalt terményt vagy mennyiség szerint meghatározott más ingóságot kisebb tételekben bocsássák árverésre. A kiküldött köteles az érdekelteket erre a jogukra az árverés megkezdése előtt figyelmeztetni. A jelen bekezdés alá eső kérelemnek teljesítését megtagadni csak akkor lehet, ha a kérelem teljesítése az árverés menetét szertelenül elhuzná. Nem lehet a jelen bekezdés alapján kérni azt, hogy a bíróság intézkedése folytán együtt árverés alá bocsátandó több foglalási tételt (1881: LX. t.-c. 106. §. 3. bek.) elkülönítve bocsássonak árverés alá.

Az egész foglalási tételre tett legmagasabb ajánlat-hoz addig van kötve az árverelő, míg az első részlettételre az első figyelembevehető (74. §.) ajánlatot meg nem tették.

74. §. Az 1881: LX. t.-c. 107. §-a a következő rendelkezésekkel bővül:

Legkésőbbben az árverés határnapját megelőző tizedik napon a költségek előlegezése mellett bármely érdekelt kérheti, hogy az ingóságok árverésére kitűzött határnapra a bíróság szakértőt — különféle szakértelmet kívánó ingóságok elárverezése esetében több szakértőt — rendeljen ki avégből, hogy az árverésre kerülő ingóságok értékét megállapítsa.

Ha az árverésre kerülő ingóságok természete szerint az árverés alkalmával a vizsgálatot nem lehetne megfelelően elvégezni: a bíróság a szakértőt arra utasíthatja, hogy az ingóságokat már az árverés előtt vizsgálja meg.

A szakértői beclés a tárgy árverésre bocsátása előtt történik. A szakértőnek azt az árat kell meghatározni, amelyet az árverés idejében és helyén az árverésre kerülő ingóságért tényleges állapotában szabad kézből való eladással el lehetne érni.

A szakértő által megállapított ár a kikiáltási ár. Ennek egy harmadrészen alul a tárgyat a végrehajtást szenvedő hozzájárulása nélkül az első árverésen eladni nem lehet.

A szakértői beclés előlegezett költségeit az előlegező részére tökekövetelésével egy rangsorban kell a vételárból sorozni. Nem kell az előlegezett költséget megtéríteni, ha az árverés sikertelen marad.

A jelen §. szerinti eljárásnak halasztó hatálya nincs. Ha a kinevezett szakértő a beclést nem teljesíti, az árverést meg kell ugyan tartani, de a szakértő — ha mulasztása jogellenes — az ezzel okozott kárért felelős.

A mezőgazdaság vagy kisipar körébe tartozó ingóságok értékét bármely érdekelt azok árverésre bocsátásáig a kiküldöttnél helyhatósági bizonyítvánnyal igazolhatja. A helyhatóság azon az alapon köteles az árat megállapítani, hogy az ingóságért szabadkézből való eladás esetében

tényleges állapotában mekkora vételárat lehetne elérni. Ily kérelem esetében a kiküldött a helyhatósági bizonyítványban feltüntetett áron kiáltja ki az ingóságot és a kiáltási ár egyharmadán alul a végrehajtást szenvedő hozzájárulása nélkül az első árverésen nem adhatja el. Az árverés sikertelensége esetében az új árverési határnapot nyomban ki kell tűzni. A helyhatósági bizonyítvány megszerzésével és kiállításával járó költséget a kérelmező részére tökekövetelésével egy rangsorban kell az árverési vételárból sorozni; egyáltalában nem kell azonban sorozni, ha az első árverés sikertelen volt.

75. §. Az 1881: LX. t.-c. 110. §. 3. bekezdése a következő rendelkezésekkel bővül:

Közkönyvtárhoz vagy más közgyűjteményhez tartozó s a könyvtár (gyűjtemény) tulajdonát feltüntető bélyegzővel vagy más jellel ellátott könyvekre, képekre, metszetekre, fényképekre, folyóiratokra, okmányokra az árverési vevő jóhiszeműsége esetében sem szerez tulajdont.

76. §. Az 1881: LX. t.-c. 113. §-ának 1. és 2. bekezdései helyébe a következő két bekezdésben foglalt rendelkezések lépnek:

Ha elsőbbségi bejelentést (1881: LX. t.-c. 111. §.) senki sem tett és a végrehajtási iratokból kitünő más foglaltató sincs, az árverést addig kell folytatni, amíg a végrehajtató követelése és járuléka fedezve nincsenek, vagy amíg minden lefoglalt tárgyat el nem árvereztek. Ezekben az esetekben a kiküldött a végrehajtató követelését járulékaival együtt nyugtatóványra nyomban kifizeti vagy törleszti, ha pedig a végrehajtató nincs jelen, az őt megillető összeget postán küldi el címére.

Ha a követelésről okirat van és azt a jelenlévő hitelező a kiküldöttnek átadja, az okiratot a végrehajtást szenvedőnek ki kell adni, ha pedig az okiratból kitünő követelés csak részben szűnt meg, a részfizetés összegét rá kell vezetni. Ha azonban a végrehajtató az okiratot nem adja át, ez a végrehajtató kielégítését rendszerint nem gátolja. Nem áll az előbbi mondat rendelkezése, ha a követelésről váltó vagy egyéb olyan értékpapír van kiállítva, amely nélkül a követelést a fennálló jogszabályok vagy társulati alapszabályok szerint érvényesíteni nem lehet: ha ugyanis az ilyen értékpapírt a végrehajtató bevonás vagy a törlesztés rávezetése végett a kiküldöttnek nyomban át nem adja, a behajtott összeget bírói letétbe kell helyezni, kivéve, ha a végrehajtást szenvedő a végrehajtató követelésének a kifizetésébe vagy törlesztésébe az értékpapír átadása nélkül is beleegyezik.

A jelen §. előző bekezdésének szabályait megfelelően alkalmazni kell akkor is, ha a hitelező a bírói letétből való kiutalványozás útján vagy közjegyző közreműködésével (1881: LX. t.-c. 201. §.) kap kielégítést.

77. §. Az 1881: LX. t.-c. 119. §. 2. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Minden más követelést megelőzően kell sorozni a megtartott árverés kihirdetésével felmerült készkiadás összegét, az árverést foganatosító bírósági kiküldött díját és költségét, végül az árverési és a sorrendi tárgyalás jegyzőkönyvének illetékét.

78. §. Az 1881: LX. t.-c. 121. §-a a következő rendelkezésekkel bővül:

Ha olyan terményt foglaltak le, melynek piaci vagy tőzsdei ára van, a végrehajtást szenvedőnek jogában van azt készpénzért az egyedüli végrehajtható, vagy a kiküldött, vagy pedig az elsőfokú rendőrhatalóság, kis- és nagyközségekben a községi előljáróság közbenjöttével szabadkézből eladni. Ebben az esetben az eladási ár a piaci vagy tőzsdei ár $\frac{9}{10}$ részénél kevesebb nem lehet. A vételárat joghatályosan csak a rendőrhatalósághoz, községi előljárósághoz, vagy a kiküldött kezéhez lehet megfizetni; a fizetés alkalmával a vevő nevét és lakását be kell jelenteni.

A rendőrhatalóság vagy a községi előljáróság a pénzüsszeget a kiküldöthöz juttatja és igazolja a piaci vagy tőzsdei ár és a vételár összegét, a kiküldött pedig a hozzá kifizetett vagy elküldött vételárral az árverési vételárra fennálló szabályok szerint jár el. Ha a fizetés a kiküldöttnél történt: a piaci vagy tőzsdei árat és a vételárat a kiküldött igazolja. Három nap leteltével a kiküldött a bíróságnak a pénz bemutatása mellett jelentést tesz. A bíróság — ha az eladás és fizetés a §. rendelkezéseinek megfelelő — az eladott ingóságokat a zár alól feloldja. a befizetett árral pedig az árverési vételárra vonatkozó szabályok szerint jár el.

79. §. Az 1881: LX. t.-c. 140. §-a 2. bekezdésének első mondata hatályát veszti; ennél fogva az ingatlanra kért végrehajtás elrendelése tárgyában hozott másodfokú végzés ellen használt felfolyamodásra is azok a szabályok állanak, amelyeket az 1912: LIV. t.-c. 40. §-a 4. bekezdésének 2. és 3. mondata tartalmaz.

80. §. Az 1881: LX. t.-c. 148. §-a a következő rendelkezésekkel bővül:

Az árverésre kerülő ingatlan kikiáltási árának szakértői becslés útján való megállapítását a végrehajtást szenvedő, valamint az olyan hitelező is kérheti, akinek kérelme nélkül tüzték ki az árverést. Ezt a kérelmet az árverés határnapja előtt legalább 30 nappal kell előterjeszteni és a becslés költségét is előlegezni kell. Nem lehet a kérelemnek helyet adni, ha az árverési hirdetményben a vételár a bíróság által kinevezett szakértők véleménye alapján van meghatározva.

A jelen §., valamint az 1908. évi XLI. t.-c. 22. §-a alapján kinevezett szakértőknek azt az értéket kell meg-

állapítaniok, amennyiért az ingatlant vagy az árverésre kerülő egyéb jogot az árverési feltételekben meghatározott kikötések mellett szabad kézből való eladás esetében a becslés idejében értékesíteni lehetne.

Ha a szakértői becslés szerint a kiküldési árat fel kell emelni vagy le kell szállítani: a bíróság hivatalból módosítja (1881: LX. t.-c. 165. §.) az árverési feltételeket.

A jelen §. alapján folyamatban lévő eljárásnak az árverés megtartására, az árverési feltételeket módosító bírói határozat ellen használt felfolyamodásnak a végzés foganatosítására halasztó hatálya nincs. Rendelkezései az 1881: LX. t.-c. 176. §-a szerint kitűzött árverésre nem vonatkoznak.

81. §. Az 1881: LX. t.-c. 153. §-ának 3. bekezdése úgy módosul, hogy az ingatlanra vonatkozó árverési hirdetményt a csatlakozónak kimondott végrehajtható részére, valamint az idézett §. c) pontjában megjelölt érdekeltek részére kézbesítés helyett hivatalból portóköteles, nem bérmentesített küldeményként postára kell tenni. Ebben az esetben a közléstől számítandó határidők szempontjából a postára tételt követő második napot kell a közlés napjának tekinteni.

Ha a postára tett küldemény kézbesítése nélkül visszaérkezik; a címzett részére az 1881: LX. t.-c. 153. §-ának 4. bekezdése szerint ügygondnokot kell rendelni.

82. §. Az 1881: LX. t.-c. 155. §-a a következő rendelkezésekkel bővül:

Legkésőbbben az árverés határnapját megelőző harmincadik napon a végrehajtást szenvedő, valamint azok a hitelezők is kérhetik az ingatlannak birtokrészletenkinti elárverezését, akiknek kérelme nélkül bocsátották ki az árverési hirdetményt. Birtokrészletek egyes részeinek külön árverését is lehet kérni, ha a kérelmező kérvénye mellett a telekkönyvi szabályoknak megfelelő vázrajzot mutat be és helyhatósági bizonyítvánnyal igazolja, hogy a vázrajzban megjelölt rész kihatva is használható és hogy a birtokrészlet eldarabolásához hatósági engedély nem kell. A jelen bekezdésen alapuló kérelmeket egyebekben az 1881: LX. t.-c. 155. §-ának első három bekezdését megfelelően alkalmazni kell.

A bíróság az 1881: LX. t.-c. 155. §-a, valamint a jelen §. alapján előterjesztett kérelmek felett az összes telekkönyvi érdekeltek érdekeinek figyelembevételével dönt.

83. §. Az 1881: LX. t.-c. 163. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Az árverési vevőnek, ha az árverési vételárból neki is van követelése és arra vagy annak részére a vételár összegében a telekkönyv adatai szerint a fedezet is megvan, joga van bejelenteni, hogy a vételár ilyképpen fede-

zett részét egyelőre visszatartja. Amennyiben a sorrendi végzés szerint a vételárból neki is jutna kielégítés: a vizsztatartott összeget úgy kell tekinteni, mintha azt a bejelentés napján befizette és nyomban visszakarta volna. Amennyiben pedig követelésére a sorrendi végzés szerint kielégítést nem kapna: a vevő a hátralékos vételárt az árverési hirdetmény szerinti esedékesség napján vagy ha ez a sorrendi végzés jogerőre emelkedésekor már elmúlt: a bíróság felhívásától számított nyolc nap alatt befizetni köteles.

Az árverési vevő a jelzálogos hitelezővel megegyezhetik abban, hogy a hitelező jelzálogjoga, amennyiben a vételárból kielégítéshez jutna, az ingatlanon teherképpen tovább is fennmaradjon. Ha a vevő a bíróság előtt igazolja, hogy a jelzálogos hitelezővel ilyen megállapodásra lépett és a követelésre vagy annak részére a telekkönyv adatai szerint a fedezet is megvan, az előbbi bekezdés rendelkezéseit megfelelően alkalmazni kell.

84. §. Az 1912: LIV. t.-c. 50. §-ának az 1881: LX. t.-c. 223. §-át helyettesítő rendelkezései alapján elrendelhető biztosítási végrehajtás szempontjából keresetlevélszámba megy a fizetési meghagyás iránti kérelem is.

85. §. Az 1912: LIV. t.-c. 51. §-ának az 1881: LX. t.-c. 224. §-át helyettesítő rendelkezését a következő rendelkezés egészíti ki:

Ha a mulasztási ítéletet ellentmondással, a váltó, kereskedelmi utalvány, kötelezőjegy vagy csekk alapján kibocsátott meghagyást kifogással támadták meg és emiatt kielégítési végrehajtásnak nincs helye, a biztosítási végrehajtást — ha a 62. §. 2—6. pontjában felsorolt kivételek egyike sem áll fenn — végrehajtható kiadmány alakjában kell elrendelni. A végrehajtható kiadmány szövege ebben az esetben a következő: „Ennek az ellentmondással megtámadott mulasztási ítéletnek — ennek a kifogással megtámadott váltófizetési meghagyásnak — alapján biztosítási végrehajtásnak van helye. A biztosítási végrehajtás kérelmezésének költségét a bíróság . . . P . . . f.-ben állapítja meg.“ Az ilyen végrehajtható kiadmányra egyebekben megfelelően állanak a 62. és a 63. §. rendelkezései azzal az eltéréssel, hogy amikor a jelen §. szerint a biztosítási végrehajtást végrehajtható kiadmány alakjában el lehet rendelni: a kiadmányok bemutatását biztosítási végrehajtás iránti kérelemnek kell tekinteni.

86. §. Az 1881: LX. törvénycikknek az 1912: LIV. t.-c. 54. §-ával módosított 237. §-a alapján elrendelhető zárlat szempontjából perindításszámba megy a követelésnek fizetési meghagyással történt érvényesítése is.

87. §. Az 1874: XXXV. t.-c. 112. §-a a következő bekezdéssel bővül:

Abban az esetben, ha közjegyzői okirat alapján csak a perre illetékes járásbíróság területén levő telekkönyvezett ingatlanra vagy telekkönyvbe bejegyzett jogra kérnek végrehajtást: a végrehajtási kérvényt a kir. járásbíróshoz mint telekkönyvi hatósághoz kell intézni és ez határoz a végrehajtás elrendelése tárgyában. Az ilyen végrehajtásnak megszüntetése, korlátozása vagy felfüggesztése iránti pert annál a járásbírósnál kell megindítani és folytatólagos végrehajtást vagy más ingatlanra végrehajtást annál a járásbírósnál kell kérni, amelynek telekkönyvi hatósága a végrehajtást elrendelte.

88. §. A bírósági végrehajtókról szóló 1871: Ll. t.-c. 15. §-ának 1. és 2. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

A bírósági végrehajtó a végrehajtási cselekményt csak abban az esetben köteles teljesíteni, ha a cselekmény foganatosításáért járó díjait és költségeit a végrehajtató előlegezte. Ez a rendelkezés nem vonatkozik az árverés foganatosítására, külföldi megkeresés alapján foganatosítandó olyan végrehajtási cselekményre, melyet nemzetközi megállapodás vagy viszonzossági gyakorlat szerint költségek előlegezése nélkül kell foganatosítani, végül a szegénységi jogon folytatott végrehajtás cselekményeinek a teljesítésére.

A bírósági végrehajtó az előbbi bekezdésben meghatározott kivételes esetekben is követelheti napidíjának és utazási költségének előlegezését, ha cselekményt székhelyén kívül kell teljesítenie. Ha azonban nemzetközi megállapodás vagy viszonzossági gyakorlat szerint a végrehajtató az ilyen díjat és költséget sem köteles előlegezni, vagy ha a végrehajtató szegénységi jogon vezet végrehajtást, ezeket az államkincstár előlegezi a végrehajtó részére.

89. §. Ha az 1912: VII. t.-c. 26. §-a vagy az 1881: LX. t.-c. 19. §-a alapján a végrehajtási kérvény és végzés második és további példányait a végrehajtatonak kell kiadni, e példányokat kézbesítés helyett ugyanazok szerint a szabályok szerint kell neki átadni vagy részére postára adni, amelyeket a jelen törvény 63. §-ának 5. bekezdése a végrehajtható kiadmány átadására vagy postára tételére megállapít.

90. §. Ha a végrehajtást bírósági tisztviselő foganatosítja, ugyanolyan díjak járnak, mint ha bírósági végrehajtó járt volna el. A napidíj és az utazási költség az eljáró tisztviselőt, a többi díjak az államkincstárt illetik. A 88. §. rendelkezései erre az esetre is állanak.

III. Telekkönyvi ügyek.

91. §. *Jelzálogjogot (aljelzálogjogot) huszonöt pengőt meg nem haladó követelés erejéig a telekkönyvbe nem lehet bejegyezni.*

Az első bekezdés rendelkezése nem akadályozza, hogy a királyi közjegyző részére a hagyaték leltározása és tárgyalása során végzett eljárásokért megállapított díj és kiadás erejéig a jelzálogjogot akár biztosítás, akár kielégítés céljára be lehessen jegyezni.

A száz pengőt meg nem haladó követelés erejéig bejegyzett jelzálogjog ranghelyével rendelkezni nem lehet.

92. §. *Köztartozás biztosítására, továbbá kielégítési végrehajtás során bekebelezett vagy biztosítási végrehajtás során előjegyzett jelzálogjog ranghelyével a tulajdonos csak akkor rendelkezhetik, ha legkésőbb a jelzálogjog törlésére irányuló beadványnak a telekkönyvi hatósághoz érkezésével egyidejűleg rendelkezési szándékát bejelenti. Ha az ily jelzálogjog telekkönyvi törlését nem a jelzálog tulajdonosa kéri, az 1927: XXXV. t.-c. 20. §-ában szabályozott eljárást mellőzni kell.*

Az előbbi bekezdés alá nem eső jelzálogjoggal kapcsolatosan későbbi rangsorban perköltséget, végrehajtási költséget, más melléktartozást vagy ily tartozás kielégítési rangsorát biztosító bejegyzések ranghelyével rendelkezni nem lehet.

93. §. *Az 1927: XXXV. t.-c. 20. §-ában szabályozott eljárást mellőzni kell, ha azt a jelzálogjogot követő rangsorban, amelynek törlését kérik, sem az ingatlant terhelő jog, sem a tulajdonos rendelkező jogának határozott személy javára szóló korlátozása nincs bejegyezve.*

94. §. *A telekkönyvi részletek kataszteri tiszta jövedelmét ezután a telekkönyv nem mutatja ki s a telekkönyvi betét A) lapjának erre vonatkozó (5.) rovata megszűnik. Azokban az esetekben, amelyekben a telekkönyvi hatóság lejegyzett földrészletet más telekkönyvi betétbe visz át, az átjegyzés az alapbetétben feltüntetett kataszteri tiszta jövedelemre vonatkozó telekkönyvi adatok mellőzésével történik. Ugyanezt a szabályt kell megfelelően alkalmazni akkor is, ha a telekkönyvi hatóság kivételes telekkönyvi munkálatok során (telekkönyvátalakítás, telekkönyvhelyesbítés stb.) új telekkönyvi betétet készít, vagy általában a fennálló jogszabályok szerint a telekkönyvi betéteket újra szerkeszti.*

95. §. *A telekkönyvi bejegyzést rendelő végzések kiadványából az értesítő részt mellőzni kell.*

96. §. *A törölt vagy a meghaladott tételek miatt nehezen áttekinthető telekkönyvi betéteket (telekjegyzőkönyveket) a telekkönyvi hatóság a törölt és a meghaladott tételek kihagyásával hivatalból is újra szerkeszti.*

A telekkönyvi rendeletek pótlásáról és módosításáról szóló 1880: XLVI. t.-c. 5. §-a akként módosul, hogy a tulajdonjognak az árverési vevő javára bekebelezést elrendelő végzésben a végzés jogerejének bevárása s külön kérelem nélkül hivatalból kell a telekkönyvi betét (telekjegyzőkönyv) újra szerkesztése iránt intézkedni.

97. §. Ha valamely bejegyzést ugyanannak a telekkönyvi községnek több olyan telekkönyvi betétében (telekjegyzőkönyvében) kell foganatosítani, amely betétekben (telekjegyzőkönyvekben) felvett ingatlanok a tulajdoni állás azonossága vagy a kért bejegyzés teljesítése következtében azonossá válása miatt egy telekkönyvi betétbe (telekjegyzőkönyvbe) összesíthetők, esetleg egy telekkönyvi jószágtestté egyesíthetők, a kérelmező a bejegyzésnek több telekkönyvi betétben (telekjegyzőkönyvben) foganatosításáért az igazságügyminiszter által rendeletben megállapított külön eljárási költséget köteles fizetni.

98. §. Ingatlanra vonatkozó tulajdonközösség jogügyleti megszüntetésének oly módon való telekkönyvi bejegyzéséhez, hogy az egyes tulajdonostársak hányadának külön terhe csupán a terhelt hányad helyébe lépő ingatlanra vitessék át, a terhelt hányad helyébe lépő ingatlan tulajdonosának külön hozzájárulása nem szükséges. Ugyanez áll a több, de nem valamennyi tulajdonostársi illetőséget terhelő tehernek a terhelt hányadok helyébe lépő több ingatlanra való átvitele tekintetében.

A nem valamennyi tulajdonostárs hányadát terhelő tehernek oly módon való átvitelét azonban, hogy az a tulajdonostársak hányada helyébe lépő ingatlanok mindenikének megfelelő hányadát terhelje, azoknak a tulajdonostársaknak beleegyezése nélkül, akiknek a tulajdoni hányadát a teher a megosztás előtt nem terhelte, nem lehet foganatosítani.

Az igazságügyminiszter rendelettel szabályozhatja a tulajdonközösség jogügyleti megszüntetésénél követendő telekkönyvi eljárást, különösen azt, hogy mely esetekben kell az érdekelt tulajdonostársakat, valamint a jelzálogos hitelezőket a telekkönyvi rendtartás 56. §-ának d) pontjára és az 1927: XXXV. t.-c. 38. §-ára figyelemmel meghallgatni és azt, hogy a meghallgatás végett megidézettek meg nem jelenésének a telekkönyvi jogok bejegyzése tekintetében mik a következményei.

99. §. Az 1913: X. t.-c. 23. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

A társulat megalakulásával a közös legelő tulajdona a társulatra száll át és az egyes tagokat csupán a legelőnek az 1913: X. törvénycikkben szabályozott közös használatára és az ezzel járó jogok illetik meg.

Ha a társulat megalakult, a közös legelő tulajdonát a társulat megalakulásával a társulat javára kell bekebelezni. Ha a közös legelőben részes telek egyéni telekkönyvi betéteiben (telekjegyzőkönyveiben) utalás van arra a kapcsolatra, amelyben az osztatlan illetőség a telekkel, mint földologgal volt, a tulajdonjognak a társulat javára bekebelezésével egyidejűleg az utalást az egyéni betétekben (telekjegyzőkönyvekben) törölni kell.

Ha a tulajdonostársak s illetőségeik abban a telekkönyvi betétben (telekjegyzőkönyvben) vannak telekkönyvezve, amelyben a közös legelő van felvéve, a telekkönyvi hatóság a társulat tulajdonjogának bekebelezése után a meghaladott és törölt bejegyzések kihagyásával új telekkönyvi betét (telekjegyzőkönyv) készítése iránt hivatalból is intézkedhetik.

Ha a tulajdonostársak illetőségei a tulajdonostársak egyéni betéteiben vannak telekkönyvezve, ezeket az egyéni betétekből átjegyzés nélkül le kell jegyezni s a tulajdonjogot a társulat javára a közös legelő telekkönyvi betétében (telekjegyzőkönyvében) kell bekebelezni. Ha az egyes tulajdoni hányadrészeket terhelő bejegyzéseket törölni nem lehet, ezeket a tulajdonjognak a társulat javára bekebelezésével egyidejűleg a társulat tulajdonába átment legelő telekkönyvi betétébe (telekjegyzőkönyvébe) kell átvinni, mégpedig ha ezek a terhelő bejegyzések az összes egyéni illetőségekre nézve azonosak és azonos rangsorban vannak, azokat az egész legelőre a legeltető társulat terheként, — különböző terhelés esetében pedig a bejegyzések alapjául szolgált kérelmek beérkezése időrendjének (iktatószámának) megfelelő sorrendben annak feltüntetésével, hogy az átvitt tehertétel melyik volt tulajdonostársnak milyen nagyságú illetőségét terheli.

A tulajdonjognak a társulat nevére való bekebelezése után az egyes társulati tagok javára vagy terhére további jogot a telekkönyvbe nem lehet bejegyezni.

Az 1913: X. t.-c. 17. §-a és 20. §-ának első mondata hatályát veszti.

Az 1913: X. törvénycikk egyes rendelkezéseiben a társulati tag tulajdoni illetősége alatt ezután a társulati tag közös legelőbeli használati illetőségét kell érteni.

A szükséges telekkönyvi rendezés, valamint a közös legelőbeli illetőségekre vezethető végrehajtás részletes szabályait tekintettel az 1913: X. t.-c. 34. §-ára, a m. kir. igazságügyminiszter rendelettel állapítja meg.

100. §. *Az igazságügyminiszter rendelettel állapítja meg az 1914. január hó elseje előtt a telekkönyvbe bejegyzett tehertételek törlésének szabályait.*

Az igazságügyminiszter a földmivelésügyi miniszterrel egyetértve rendelettel állapítja meg azt is, hogy az

árverési hirdetményt és az árverési feltételeket az 1925: VIII. t.-c. 27. §-a alapján mely esetben kell a földművelésügyi miniszternek is kézbesíteni.

Harmadik fejezet.

A büntető igazságszolgáltatás egyszerűsítése.

A kir. törvényszék mint egyes bíróság hatáskörének kiterjesztése.

101. §. Az 1921: XXIX. t.-c. 2. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Bűnvádi ügyekben a kir. törvényszék elsőfokon mint egyes bíróság jár el és határoz, ha a vád tárgya:

1. a testi sértésnek az 1878: V. t.-c. (Btk.) 302. §-ának 1. bekezdése alá eső büntette vagy 2. bekezdése alá eső büntette vagy vétsége avagy 303—305. §-ai alá eső büntette;

2. a magánlaksértésnek a Btk. 330. vagy 331. §-a alá eső büntette;

3. a lopásnak az 1908: XXXVI. t.-c. 49. §-ának 1. bekezdése alá eső büntette és az ily lopással kapcsolatos gazdaság büntette;

4. a sikkasztásnak a Btk. 358. vagy 359. §-a alá eső büntette és az ily sikkasztással kapcsolatos gazdaság büntette;

5. a csalásnak a Btk. 380. §-a vagy 381. §-ának 1. vagy 3. pontja vagy 383. §-ának 2. bekezdése alá eső büntette;

6. az 1914: XL. t.-c. 4. §-ának 2. bekezdése alá eső hatósági közeg elleni erőszak vétsége;

7. az 1—6. pontokban felsorolt valamely bűncselekményre vonatkozóan elkövetett bűnpártolás.

Bíróküldés.

102. §. Az 1896: XXXIII. t.-c. (Bp.) 29. §. 2. pontjára alapított bíróküldési indítvány esetében, ha az illetékes bíróság a bíróküldést nyilván alaptalannak tartja, a bíróküldési indítvány elintézéséig eljárhat. Amennyiben a kir. Kuria más bíróságot küld ki, ennek ismételnie kell a már esetleg teljesített bírói cselekményeket.

Ha a kir. Kuria a bíróküldési indítványt elutasítja és úgy találja, hogy a bíróküldési indítvány nyilván alaptalan volt, az indítványozót ezer pengőig terjedhető pénzbürségben marasztalhatja. A pénzbürségért a felelősség első sorban a bíróküldési indítványt ellenjegyző ügyvédet terheli, akinek visszkereseti joga saját fele ellen csak akkor van, ha a félnek külön írásbeli utasítására terjesztette elő a bíróküldési indítványt.

A főmagánvád körének kiterjesztése.

103. §. A Bp. 41. §-ának a főmagánvádról szóló rendelkezései az 1895: XXXVII. t.-c. 49. §-a alá eső szabadlombitorlás kihágására is kiterjednek.

Kötelező ügyvédi képviselet magánvád és magánjogi igény tekintetében.

104. §. A kir. törvényszék — akár mint elsőfoku, akár mint fellebbviteli bíróság — előtt a magánvádat rendszerint ügyvédnek kell képviselnie. Amennyiben a törvény a magánvádló megjelenéséhez vagy más eljárási cselekményéhez jogkövetkezményt tűz, az ily rendelkezés a magánvádlót képviselő ügyvédre is kiterjed.

Ha a kir. ügyész a vádat a kir. törvényszék főtárgyalásán ejti el, a jelenlevő sértett személyesen veheti át a pótmagánvádat és azt ugyanazon a határnapon ügyvéd nélkül képviselheti.

A magánvád tekintetében is alkalmazni kell a polgári perrendtartásnak azokat a szabályait, melyek a kötelező ügyvédi képviselet alól mentességet állapítanak meg. (Pp. 97. §.)

A meghatalmazás (Pp. 100—110. §.), valamint a szegénységi jog (Pp. 112—123. §.) tekintetében a polgári perrendtartás szabályait kell megfelelően alkalmazni azaz az eltéréssel, hogy olyankor, ha a magánvádló a szegénységi jog kedvezményében részesül, a bíróság az ügyvédi képviselet kötelezettsége alól felmentést adhat, vagy a magánvádló képviselétére ügyvédet rendelhet.

A főmagánvádló, ha nincs is tanuként megidézve, a bíróság előtt személyesen megjelenhet és szóval előterjesztéseket tehet.

Amennyiben a sértett magánjogi igényét — ideértve a nemvagyonni kár címén követelt vagyoni elégtételt is — bűnvádi eljárás során érvényesíti, a sértettet ügyvédnek kell képviselnie olyan esetekben, amikor az ügyvédi képviselet a polgári perrendtartás szabályai szerint kötelező. Ellenkező esetben az ily magánjogi igényt a Bp. 5. §-ában meghatározott eseteken kívül is polgári perre kell utasítani.

Vádemelés mellözése.

105. §. Ha ugyanazt az egyént több bűncselekmény gyanuja terheli, a kir. ügyészség mellőzheti ezek közül a vádemelést olyan bűncselekmények miatt, amelyek figyelmen kívül hagyása a megtorlás súlyát lényegesebben nem befolyásolhatja. Ily esetben mellőzni kell a vádemelést olyankor, amikor az ily bűncselekmény felderítése és ítélettel eldöntése jelentékenyen késleltetné az ugyanazon terhelt ellen nagyobb jelentőségű bűncselekmény miatt folyó eljárás befejezését.

A vádemelésnek ily mellőzése esetében pótmagánvádnak nincs helye, a sértett azonban a kir. ügyészség határozata ellen a kir. főügyészhez folyamodhatik.

A tanudij korlátozása.

106. §. A Bp. 223. §-ának harmadik bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

Az oly tanuk, akik nem napi vagy heti bérből élnek, ha kihallgatásuk lakóhelyükön kívül legalább tíz kilométerre eső helyen történik, utiköltségeiken felül csak legszükségesebb kiadásai megtérítését kérhetik, ha erre vagyoni körülményeiknél és kereseti viszonyaiknál fogva rá vannak szorulva.

A kir. törvényszék mint egyesbíróóság eljárásának egyszerűsítése.

107. §. Tetteskapás esetében (Bp. 142. §.) a terheltet a kir. ügyészség elé kell állítani. Ha a cselekmény a 101. §. 1. vagy 3. pontja alá esik és a bizonyítékok rendelkezésre állanak, a kir. ügyészség a terheltet ügyének tárgyalása végett nyomozás nélkül vádirat mellőzésével három napon belül a kir. törvényszék elé állíthatja. Ily esetben a tanuk, esetleg szakértők megidézéséről vagy elővezetéséről a kir. ügyészség gondoskodik; a főtárgyaláson a vádirat felolvasása helyett a vádat a kir. ügyész előszóval terjeszti elő; a törvényszék a vádlott részére a Bp. 56. §-ában felsorolt eseteken kívül is rendelhet védőt. Ha a terheltnek a törvényszék elé állítása az említett három napon belül nem történt meg és az előzetes letartóztatás indítványozására törvényes ok nincs, a terheltet a kir. ügyészség köteles nyomban szabadlábra helyezni.

A kir. törvényszék mint egyesbíróóság hatáskörébe utalt oly bűncselekmény esetében, amelynek jogi és ténybeli megítélése egyszerű, a nyomozás csak a vád tájékoztatására legszükségesebb adatok felderítésére szorítkozik. Ily ügyekben a nyomozó szerv csak tényvázlatszerű rövid tájékoztatást terjeszt a kir. ügyészség elé, a kir. ügyészség pedig, amennyiben a nyomozás kiegészítését szükségesnek nem tartja, alakszerű vádirat vagy vádindítvány mellőzésével késedelem nélkül a tárgyalás kitűzését indítványozza a kir. törvényszék egyesbírájánál. Ebben az indítványban, valamint a vádlott részére szóló idézésben röviden meg kell jelölni a vád tárgyává tett bűncselekményt.

Az előbbi bekezdés alá eső ügyekben, ha a bizonyítékok rendelkezésre állanak vagy nyomban a bíróság elé terjeszthetők, a kir. ügyészség a terheltet ügyének tárgyalása végett — letartóztatása esetében azonban a jelen §. 1. bekezdésében meghatározott különbeni következmény alatt három napon belül — a bíróság elé állíthatja. Ilyen-

kor a tanuk, esetleg szakértők megidézéséről vagy elővezetéséről a kir. ügyészség gondoskodik.

A tárgyaláson a vádirat felolvasása helyett a vádat a kir. ügyész előszóval terjeszti elő, egyébként a tárgyalásra a Bp. XVIII. Fejezetének rendelkezéseit kell alkalmazni, kivéve, ha a kir. ügyészség a 108. §. szerinti eljárást indítványozza.

Az 1921: XXIX. t.-c. 8. §-a hatályát veszti.

108. §. A kir. ügyészség indítványára a 107. §. alá eső ügyekben a 107. §. rendelkezéseit a következő eltérésekkel kell alkalmazni:

A nyomozás során készített tájékoztatást vagy a terhelt avagy a tanuk kihallgatásáról esetleg készített jegyzőkönyvet nem szabad a bíróság elé terjeszteni s a tárgyalás a bíróság előtt azzal kezdődik, hogy a kir. ügyész előszóval adja elő, hogy a terheltet mily bűncselekmény elkövetésével vádolja s mily bizonyítékok alapján.

Ennek előadása után azonnal a kir. ügyész egyenkint kihallgatja — hozzájuk intézett kérdések alakjában — a vád ténybeli elemeinek bizonyítására szükséges tanukat és az esetleg szükséges szakértőt. Hozzájuk, amint a kir. ügyész végzett egy-egy tanu vagy szakértő kihallgatásával, nyomban utána a vádlott, illetve védője is intézhet kérdéseket.

A vád bizonyítékainak felvétele után a vádlott s ha védője van, a védő hallgathatja ki ugyanígy a védelem tanuit és az esetleges ellenőrző szakértőt. Hozzájuk, ha a védelem végzett a kihallgatással, a kir. ügyész intézhet kérdéseket.

Ezután a bíróság kérdést intéz a vádlotthoz a tekintetben, hogy kíván-e nyilatkozni; ha azonban a vádlott nyilatkozni óhajt, hozzá a kir. ügyész — s a védő is — kérdéseket intézhet.

A bíró megtilthatja a felesleges tanuk kihallgatását, egyes kérdések vagy további kérdések feltevését vagy a válaszadást s annyi kérdést intézhet a tanuhoz és szakértőhöz vagy az óhajára nyilatkozó vádlotthoz, amennyit az ügy felderítése végett szükségesnek talál. A bíró köteles továbbá felügyelni arra, hogy az ügyre éppen nem tartozó körülmények bizonyításával vagy fejtegetésével a tárgyalás menetét ne késleltessék (Bp. 296. §-ának 2. bekezdése).

Ezután a kir. ügyész mérlegeli a bizonyítás eredményét s annak megfelelő határozatot kér, illetve indítványt terjeszt elő, amire a vádlott és védője nyilatkozhatik, a bíró pedig kihirdeti határozatát. Ha a bíró további bizonyítás felvételét rendeli el, azt is a fentebb előadottak megfelelő alkalmazásával kell felvenni.

A bíróság a szükséghez képest gondoskodik a védelem tanuinak megidézéséről vagy elővezetéséről, avagy

más bizonyítéka beszerzéséről s a vádlott részére a Bp. 56. §-ában felsorolt eseteken kívül is rendelhet védőt.

109. §. A kir. törvényszék egyesbírája időszakonként előre meghatározott napokon a törvényszék területének erre alkalmas helyein (járásbíróági, járási, körjegyzőségi székhelyen vagy más városban vagy községben, tanyakörzet megfelelő helyén) törvénynapot tart, amelyen az illető körzetnek a kir. törvényszék mint egyesbíróság hatáskörébe utalt és a főtárgyalásra előkészített ügyeit — ideértve az előbbi §-ban említett ügyeket is — a lehetőség szerint mind elintézi.

Az igazságügyminiszter rendelettel állapítja meg az előbbi bekezdés alkalmazásának közelebbi feltételeit, így különösen azt, hogy mely helyeken és mely időponttól kezdve lehet alkalmazni.

Törvényszéki ügynek járásbíróság elé terjesztése.

110. §. Ha a kir. ügyészség arról van meggyőződve, hogy a kir. törvényszék mint egyesbíróság hatáskörébe utalt bűncselekmény miatt egy évnél hosszabb tartamu szabadságvesztésbüntetés előreláthatólag nem lesz kiszabható s az elkövetés helye a kir. törvényszék székhelyén levő kir. járásbíróság területén kívül esik, a kir. ügyészség az elkövetés helye szerint illetékes kir. járásbírósnál indítványozhatja a tárgyalás kitűzését és megtartását; ily ügyben az elsőfokú ítélet meghozataláig a járásbíróági eljárás szabályait kell alkalmazni. A perorvoslatra nézve azok a szabályok irányadók, amelyek a kir. törvényszék mint egyesbíróság ítéletére vonatkoznak.

A vádirat elleni kifogás mellőzése.

111. §. A kir. törvényszék mint egyesbíróság hatáskörébe nem utalt bűnügyekben a vádirat ellen kifogásnak csak abban az esetben van helye, ha a vád tárgya hamis tanúzás, hamis eskü (Btk. XII. Fejezet), hamis vád (Btk. XIII. Fejezet), szemérem elleni bűncselekmény (Btk. XIV. Fejezet), gyermekölés (Btk. 284. §.), magzatelhajtás (Btk. 285. és 286. §.), zsarolás (Btk. 350—353. §.), hűtlen kezelés (Btk. 361—363. §.), csalás (Btk. XXXI. Fejezet), okirathamisítás (Btk. XXXII. Fejezet), hiuatali vagy ügyvédi büntett vagy vétség (Btk. XLII. Fejezet).

A Bp. 256. §-ának utolsó bekezdése hatályát veszti.

Az első bekezdésben fel nem sorolt bűncselekmény esetében a vádló a vádiratot a tanács elnökénél nyújtja be, tekintet nélkül arra, hogy vizsgálat volt-e vagy nem. Ily ügyben a vádirat elintézése a következő szabályok szerint történik:

A vádiratot a főtárgyalás napjának kitűzésével egyidejűleg kell a terhelttel közölni.

Jogában van a terheltnek a vádirat minden pontja ellen írásban — a Bp. 257. §-ának 2. bekezdésében meghatározott keretben — észrevételeket tenni és a főtárgyalás megtartására hivatott bíróság elé terjeszteni.

A bíróság akár az észrevételek alapján, akár anélkül is hivatalból — utóbbi esetben főtárgyalás kitűzésének és a vádirat közlésének mellőzésével, — amennyiben szükségesnek látja, a felek meghallgatása után a Bp. 264. §-ának 1—6. pontjai esetében a vádiratot a Bp. 264. §-ának rendelkezései értelmében elutasítja és az eljárást végzéssel megszünteti; a Bp. 262., 263. és 265. §-aiban felsorolt esetekben pedig az ott említett határozatokat hozza.

Ha a vádiratot benyújtották, a fogvalemő terheltnek további fogvatartása vagy szabadlábrahelyezése felől, úgyszintén a szabadlábon volt terheltnek előzetes letartóztatásba vagy vizsgálati fogságba helyezése felől a főtárgyalás megtartására hivatott bíróság határoz. A Bp. 267. §-ának 2. bekezdésében foglalt rendelkezés az így elrendelt vagy fenntartott előzetes letartóztatás vagy vizsgálati fogság tartamára is irányadó.

Ha a vádiratot magánvádló nyújtotta be, a bíróság akkor is, ha a terhelt nem terjesztett elő észrevételeket, hivatalból köteles megvizsgálni, hogy az ügyben nem kell-e a jelen §. 6. bekezdése értelmében határozatot hozni.

Rágalmazás vagy becsületsértés vádja esetében a terhelt a vádirat ellen irányuló észrevételekben nevezheti meg legkésőbbben azt a személyt, akinek sajtójogi felelősségrevonása az ő felelősségét kizárja. A Bp. 572. §-ának 1. bekezdése hatályát veszti.

A főtárgyalási jegyzőkönyv és az ítélet egyszerűsítése.

112. §. Az ítéletben mellőzni kell oly körülményeknek leírását, amelyek a főtárgyalási jegyzőkönyvből vagy egyéb iratokból úgyis megállapíthatók, s oly körülményeknek leírását, amelyeknek az ügy lényege szempontjából nincs jelentőségük. Ehhez képest:

a Bp. 327. §-a 1. bekezdésének 2. pontja helyébe az alábbi 2. pontban foglalt rendelkezés lép:

2. az eljáró törvényszék megnevezését és annak mint büntetőbíróságnak megjelölését, továbbá annak felemlítését, hogy a főtárgyalás nyilvános volt-e vagy sem;

a Bp. 327. §-a 1. bekezdésének 3. pontja és 2. bekezdésének a) pontja hatályát veszti;

a Bp. 328. §-ának 1. bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

Az ítélet indokolásában elő kell adni a tényállást, de nem kell ismertetni a tanúk vallomásait, a szakértők leleteit és véleményeit, sem a bizonyítékul használt okiratok

tartalmát. Ki kell fejteni továbbá megfelelő esetben, hogy miért nem tulajdonított bizonyító erőt a bíróság valamely bizonyító eszköznek. Azt, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg a bíróság, rendszerint elegendő a tanúk vagy szakértők nevére, avagy az okiratokra való utalással jelezni. Ha azonban a ténykérdés bonyolult, részletesen ki kell fejteni, hogy a bíróság mily okokból tartja bebizonyítottnak a tényállást. Minden esetben fel kell sorolni ezenfelül azokat az okokat, melyek a jogi kérdésnek eldöntésénél, illetőleg a főtárgyalás során tett, de elutasított indítványok felett való határozat hozásánál irányadók voltak.

113. §. Ha a vádlott a főtárgyaláson részletes beismerő vallomást tett, amelyet a főtárgyalás egyéb adatai is megerősítenek, s az ítélet ellen az erre jogosultak egyike sem jelentett be perorvoslatot, a főtárgyalásról nem kell jegyzőkönyvet készíteni, az ítélet indokolása pedig csak a tényállás rövidre fogott előadására és annak feltüntetésére szorítkozik, hogy a vádlott a vád tárgyává tett bűncselekményben való bűnösségét beismerte és beismerését a főtárgyalás egyéb adatai is megerősítették.

Abban az esetben, ha a főtárgyalás felmentő ítélettel vagy az eljárás megszüntetésével végződött és a perorvoslatra jogosultak — ideértve a főtárgyaláson jelen volt sértettet is — perorvoslattal nem éltek, a főtárgyalásról nem kell jegyzőkönyvet készíteni, az ítélet pedig a Bp. 327. §-a 1. bekezdésének 1. és 2. és 4—8. pontjaiban és 328. §-ának utolsó bekezdésében foglalt adatok feltüntetésére szorítkozhatik.

Az előbbi bekezdések rendelkezései a járásbíróági eljárásra is megfelelően kiterjednek.

A bíróság tanácskozásáról és szavazásáról külön jegyzőkönyvet csak akkor kell készíteni, ha véleményeltérés merült fel.

Az 1928: X. t.-c. 27. §-a hatályát veszti.

Egyszerűsítések az elnapolás és félbeszakítás tekintetében.

114. §. A Bp. 335. §-ának 2. és 3. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Főtárgyalást elnapolni vagy félbeszakítani, amennyiben erre nem olyan személy távolléte ad okot, akinek jelenléte kötelező, csak a megjelent vádlott és tanúk, esetleg szakértők kihallgatása után szabad.

A félbeszakítás meghatározott időre történik. A főtárgyalás folytatása végett kitűzött időpontra a jelenlevőket a határozat kihirdetésével kell idézni és a félbeszakított főtárgyalást a törvényszéknek ugyanazon egyesbírája vagy ugyanazon tanácsa előtt egy hónapon belül ismétlés nélkül kell folytatni. Egy hónapnál tovább tartott el-

napolás vagy félbeszakítás után a főtárgyalásnak előlről kezdése csak akkor mellőzhető, ha az elhalasztott főtárgyalás óta két hónapnál több idő el nem telt, ha azon a bíróság tagjai mind jelen voltak és ha a tárgyalás ismétlését egyikük sem kívánta.

A tanácsülési elintézés kiterjesztése a kir. ítélőtáblánál.

115. §. A kir. ítélőtábla a fellebbezést, ha ülésen kívül (Bp. 398. §.) nem intézhető el, a Bp.400. §-ában felsorolt eseteken kívül is rendszerint tanácsülésben intézi el; főtárgyalást kell azonban tartani, ha a tanács úgy látja, hogy a kir. törvényszék ítéletének alapjául szolgáló ténybeli megállapítást a vádlott terhére vagy javára meg kell változtatni, vagy hogy a fellebbviteli főtárgyalás elrendelése egyéb fontos okból szükséges. Főtárgyalást kell továbbá akkor is tartani, ha csatlakozást jelentettek be, vagy ha a felek bármelyike a fellebbezés bejelentésekor szóval, vagy a fellebbezést vagy az indokolást tartalmazó iratában vagy egyébként az ügynek elintézésére bejelentéséig a kir. ítélőtáblánál írásban főtárgyalás tartását kéri.

A tanácsülési elintézés kiterjesztése a kir. Kurián.

116. §. A kir. Kuria a semmisségi panasz tárgyában a Bp. 434. §-ában felsorolt eseteken kívül is tanácsülésben határozhat, ha a tanácselnök az előadónak ily irányú előterjesztéséhez hozzájárul. Ily ügyekben is tárgyalást kell tartani, ha a tanács a tárgyalás elrendelését fontos okból szükségesnek találja, úgyszintén ha csatlakozást jelentettek be vagy ha a felek bármelyike a semmisségi panasz bejelentésekor szóval vagy a semmisségi panaszt vagy indokolását tartalmazó iratában vagy egyébként az ügynek elintézésre bejelentéséig a kir. Kuriánál írásban tárgyalás tartását kéri.

A sajtótermék elkobzására irányuló tárgyi eljárás egyszerűsítése.

117. §. A Bp. 478. §-ának 1. bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

A Bp. 477. §-ának alkalmazása esetében a bíróság a jogerős ítéletet csak a belügyminiszterrel közli. Az ítélet közhírrétételéről s az elkobzandó és megsemmisítendő sajtótermékeknek az ország egész területén elkobzásáról és megsemmisítéséről a belügyminiszter gondoskodik. Az evégből szükséges rendelkezéseket a belügyminiszter az igazságügyminiszterrel egyetértve teszi meg.

Bűnügyi költségek előlegezése.

118. §. A Bp. 479. §-ának 2. bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

Ha az eljárás kizárólag közvádra vagy szegénységi jogon folyik, a bűnügyi költségeket, kivéve azokat, melyeket a terhelt képviselője, illetőleg védelme okozott, megtérítés fenntartásával az államkincstár előlegezi. Ha az eljárás magánvádra folyik, a bíróság tanu vagy szakértő megidézését — kivéve ha a megidézést kérő fél szegénységi jogban részesül — megfelelő összeg előzetes letétbehelyezésétől teheti függővé.

A bűnügyi költségek csökkentése.

119. §. A Bp. 483. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

Azokban a költségekben, melyek nyilvánvalóan alaptalanul bejelentett bizonyíték felvételével vagy tudva hamis, avagy feltűnően gondatlan feljelentés alapján megindított eljárással merültek fel, meghallgatása után azt kell marasztalni, aki az ily költségek felmerülésére — ideértve az ellenfél ügyvédi képviselőjével járó költségeket is — okot szolgáltatott.

Illetékkötelezettség büntetőbírószáki ügyekben.

120. §. A pénzügyminiszter az igazságügyminiszterrel egyetértve, rendelettel illetékkötelezettséget állapíthat meg és az illeték tételeit is szabályozhatja a pótmagánvádra folyó bűnügyek tekintetében, továbbá a rágalmas vétsége, a nem testi bántalmazással elkövetett becsületsértés vétsége, a szabadalombitorlás kihágása, a védjegybitorlás vétsége és a tisztességtelen versenyről szóló 1923: V. t.-c. 16—19. §-ai alá eső vétségek miatt kizárólag főmagánvádra folyó bűnügyek, valamint a Bp. 29. §-ának 2. pontjára alapított bíróküldési indítvány és a sajtóról szóló 1914: XIV. t.-c. 21. §-a alapján magánszemélyek részéről folyamatba tett helyreigazítási ügyek tekintetében, továbbá a bűnvádi eljárás során érvényesített magánjogi követelések tekintetében, ideértve a nemvagyonai kár címén követelt vagyoni elégtételre irányuló igényt és a biztosítás iránt előterjesztett kérelmet is, végül a szabadságvesztésbüntetés végrehajtásának elhalasztása, félbeszakítása, és a büntetés kegyelemből elengedése vagy enyhítése iránt előterjesztett kérelmek tekintetében.

Az előbbi bekezdés alapján megállapított illetékkötelezettség nem érintheti a szegénységi jog megadására vonatkozó jogszabályokat.

A büntetőparancs alkalmazásának kiterjesztése.

121. §. A kir. járásbírótság olyankor, ha a feljelentés alapján pénzbüntetés alkalmazását találja megfelelőnek, büntetőparancsot bocsát ki. A Bp. 532. §-a hatályát veszti.

A büntetés végrehajtásának felfüggesztését feltételeinek fennforgása esetében (1908 XXXVI. t.-c. 1. és 2. §-a) büntetőparancsban is ki lehet mondani.

A büntetőparancsban rendelkezni kell az esetleg felmerült bünyügyi költségek viselése felől, ideértve az ügyvédi képvisellel felmerült költségeket is.

Semmiségi panasz korlátozása a járásbírószági eljárásban.

122. §. A Bp. 556. §-ának 3. bekezdése helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Szabadságvesztéssel büntetendő vétségre vagy ily vétség mellett még más vétségre, illetőleg kihágásra vonatkozó ügyben a vétséggel vádolt vagy amiatt elítélt, továbbá házastársa törvényes képviselője és védője, ha a kir. törvényszék szabadságvesztésbüntetést alkalmazott, a törvényszéknek másodfoku ítélete ellen a Bp. 385. §. 1. a) pontja esetében semmisségi panasszal élhet.

Kötelező ügyvédi képviselet a helyreigazítási eljárásban.

123. §. A helyreigazító nyilatkozat közzétételének elmulasztása miatt az 1914: XIV. t.-c. 21. §-a alapján folyamatba tett eljárásban a panaszos magánszemélyt rendszerint ügyvédnek kell képviselnie.

A 104. §-nak az ügyvédi képviseletre és a szegénységi jogra vonatkozó rendelkezéseit megfelelően alkalmazni kell.

A bíróság tehermentesítésével járó anyagi jogi rendelkezések.

124. §. Az 1908: XXXVI. t.-c. 1. és 2. §-a akként módosul, hogy a fogházbüntetés végrehajtása feltételes felfüggesztésének korlátjaként az 1. §-ában megállapított egy hónap helyébe három hónap lép, a 2. §-ának 1. pontja pedig hatályát veszti.

Az 1930: II. t.-c. 25. és 26. §-a úgy módosul, hogy a fogházbüntetés végrehajtása feltételes felfüggesztésének korlátjaként a 25. §-ban megállapított egy hónap helyébe három hónap lép, a 26. §-ának 1. pontja pedig hatályát veszti.

125. §. Ha a vád tárgya vétség vagy kihágás és a bünnösség oly csekély s a cselekmény tárgyi súlya annyira jelentéktelen, hogy büntetés sem a jogrend védelme, sem

a sértettnek nyújtandó elégtétel érdekében nem mutatkozik szükségesnek, a bíróság az ítélethozatalt mellőzheti és az eljárást végzéssel megszüntetheti.

A bünygyi költséget ily esetben a vádlott köteles megteríteni.

E §. rendelkezései a katonai büntető bíraskodásban nem nyernek alkalmazást.

A szigorított dologházi őrizet legrövidebb tartamának értelmezése.

126. §. Az 1928: X. t.-c. 36—38. §-ainak rendelkezéseihez képest megrögzött büntetesként jogerősen szigorított dologházba utalt elítélten, — akár polgári, akár katonai bíróság részéről kiszabott — határozott tartamu szabadságvesztésbüntetést végrehajtani nem lehet. A bíróság, ha tudomása van arról, hogy az ily szabadságvesztésbüntetést még nem hajtották végre, abban az ítéletben, amelyben az elítéltet szigorított dologházba utalja, az összes ily szabadságvesztésbüntetéseket megjelölve határon kívül helyezi s a szigorított dologházi őrizet legrövidebb tartamát (1928: X. t.-c. 39. §.) ennek a körülménynek is figyelembevételével állapítja meg.

Az előbbi bekezdésben foglalt általános szabályt alkalmazza a bíróság az 1928: X. t.-c. 40. §-a alapján abban az esetben is, ha az előbbi bekezdésben említett körülményről a bíróság ítéletének meghozása után szerez tudomást, vagy ha ezt a szabályt más okból nem alkalmazták.

A szigorított dologházi őrizetnek az ítéletben meghatározott legrövidebb tartama azon a napon kezdődik, amelyen az ítélet jogerőre emelkedett s ezt a tartamot sem előzetes letartóztatásban, sem vizsgálati fogságban töltött idő alapján, sem más alapon megrövidíteni nem lehet.

Sérelemdíj megállapítása pengőben.

127. §. A Bp. 589. §. 2. bekezdésében említett sérelemdíj összege kétezer pengőig terjedhet.

Negyedik fejezet.

Vegyes rendelkezések.

128. §. Az 1912: LIV. t.-c. 70. §-a 1. bekezdésének 1. és 2. pontjában felhozott eseteken felül a kir. Kuriának jogegységi tanácsa dönti el a vitás elvi kérdést akkor is, ha:

1. a kir. Kuria valamelyik tanácsa elvi kérdésben eltérni kíván a kir. Kuriának korábban hozott ugyanazt az elvi kérdést eldöntő, de a hivatalos gyűjteménybe fel nem vett határozatától és határozatának meghozatala előtt az.

elvi kérdésnek jogegységi határozattal való eldöntését szükségesnek tartja,

2. akár a kir. Kuria, akár valamely más rendes bíróság (1928: XLIII. t.-c. 2. §.) elvi kérdésben valamely más korábban hozott jogerős rendes bírósági határozattól eltérő jogerős határozatot hozott és a kir. Kuria elnöke vagy az igazságügyminiszter a vitás elvi kérdés egyöntetű eldöntésének biztosítását jövőre szükségesnek látja.

129. §. Az 1912: LIV. t.-c. 72. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

A kir. Kuria tanácsának elnöke felfüggesztheti az ügy elintézését akkor is, ha a kir. Kuria tanácsa elvi kérdésben eltérni kíván a kir. Kuria ugyanazon vagy más tanácsának határozatától, habár az nincs is a hivatalos gyűjteménybe felvéve.

130. §. Az igazságügyminiszter a kir. törvényszékek és a kir. járásbíróságok törvénykezési szünidejét rendelettel szabályozhatja.

131. §. Az ügyvédi rendtartást tárgyazó 1874: XXXIV. t.-c. 38. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Az az ügyvéd, aki az ügyvédek lajstromába való felvétel előtt ítélőbíró, kir. ügyész vagy más köztisztviselő volt, hivatali működésének megszűntétől számított három éven át nem képviselhet feleket az előtt a bíróság vagy hatóság előtt, amelynél mint bíró vagy tisztviselő működött, illetőleg, amely bíróság mellé van rendelve az a kir. ügyészség, amelynek tagja volt.

132. §. A váltótörvény (1876: XXVII. t.-c.) 98. §-a helyébe a következő rendelkezések lépnek:

Váltóóvást közjegyző vagy járásbíróság vehet fel.

Közjegyző csak székhelyén, továbbá a székhelyén levő járásbíróság területén vehet fel óvást. Főnökének vagyoni felelőssége mellett a közjegyzőt közjegyzőhelyettes vagy közjegyzőjelölt helyettesítheti.

Az olyan járásbíróság, amelynek székhelye közjegyzői székhely, óvást csak azokban az esetekben vehyen fel, amelyekben az erre vonatkozó törvények szerint közjegyző helyett eljárhat. Óvást nemcsak a járásbíróság bírja, hanem fogalmazó személyzetének tagja is felvehet.

133. §. Az 1881: XLI. t.-c. 46. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha az idézés a kisajátítási összeírásban megnevezett valamelyik tulajdonos részére vagy valamelyik telekkönyvileg egyébként érdekelt fél részére akár azért, mert meghalt, akár pedig bármi más okból nem kézbesíthető — elhalálozás esetében az illetőnek az örökösösei részére — a kézbesíthetetlenség egyéb eseteiben pedig magának az illetőnek részére ügygondnokul ki kell rendelni az 1881: XLI. t.-c. 46. §-ának 1. bekezdése értelmében a távollévők

vagy ismeretlen tartózkodásuak számára hivatalból kinevezett gondnokot.

Az ekként kirendelt ügygondnok a kártalanítási eljárás további folyamán mindaddig képviseli az illető felet, illetőleg annak örököseit, míg az illető fel vagy kellően igazolt örököse nem jelentkezik és az eljárásba be nem lép.

Azokat, akiknek képviseletére az 1. bekezdés értelmében ügygondnokot rendeltek, erről utolsó ismert lakáscimükre postán küldött ajánlott levélben kell értesíteni; ezt az értesítést a postára adást követő második napon kézbesítettnek kell tekinteni.

Ugyanígy kell eljárni akkor is, ha nem az 1881: XLI. t.-c. 46. §-a szerint kibocsátott idézést, hanem a kártalanítási eljárás további folyamán hozott valamely végzést vagy az 55. §. szerint hozott érdemleges kártalanítási határozatot nem lehet kézbesíteni.

134. §. Az örökösödési eljárásról szóló 1894: XVI. t.-c. 75. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

Telekkönyvezett ingatlanról rendelkező hagyatékadó végzést (hagyatéki bizonyítványt) jogerőre emelkedése után át kell tenni a telekkönyvi hatósághoz s amennyiben az áttételig az öröklési illeték kiszabásáról a bíróság értesítést nem kap, a telekkönyvben az öröklési illeték rangsorát fel kell jegyezni.

A vagyontáruházi ügyekről szóló 1920: XXXIV. t.-c. 65. §-ának 2. bekezdése hatályát veszti. Az 1920: XXXIV. t.-c. 23. §-ának 4. bekezdésében a bejegyzés rangsora alatt — ha rangsorfeljegyzés történt — a feljegyzés ranghelyét kell érteni.

135. §. Az 1912: LIV. t.-c. 12. §-át a következő rendelkezés egészíti ki:

A felperes köteles a keresetlevélnek mellékleteivel felszerelt bélyegmentes példányát a telekkönyvi hatóság irattára részére csatolni.

136. §. Az 1912: LIV. t.-c. 20. §-át a következő rendelkezések egészítik ki:

Ha a bíróságnak abban a kérdésben kell határoznia, hogy valakit elmeegógyintézetbe vagy kórházi elmebetegosztályba fel lehet-e venni vagy onnan el kell-e bocsátani, az eljárásnak költsége felől a Pp. rendelkezéseinek és a betegápolási költségek viselésére vonatkozó szabályoknak megfelelő alkalmazásával hoz marasztaló határozatot.

A népjóléti miniszter az igazságügyminiszterrel egyetértve rendelettel szabályozhatja azt, hogy mennyiben járdíjazás az elmeegógyintézeti vagy közkórházi vezetőnek vagy orvosnak, akit a bíróság az e §. alá eső eljárásban annál az intézetnél vagy kórháznál tartott szakértői szemlén alkalmazott elmeorvosszakértőnek, amelynél vezetőként vagy orvosként alkalmazva van.

Magányógyintézetbe való felvétel vagy onnan elbocsátás ügyében folytatott eljárásnál az ápolási díj fizetésére kötelezett helyett az intézet fenntartóját is lehet az eljárás költségeinek előlegezésében marasztalni. Érintetlenül marad az intézet fenntartójának az a joga, hogy az ápolási díj viselésére kötelezettől e költség megtérítését követelhesse.

137. §. Az 1912: LIV. t.-c. 21. §-ának utolsó bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

Törvényes kiskorú gyermek elhelyezésének és tartásának kérdésében a gyámhatóság határoz. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy a házassági per folyamán (Pp. 674. §.) a házassági per bírósága szükség esetében ideiglenesen határozzon ebben a kérdésben, ha a gyámhatóság nem határozott. A felbontó vagy ágytól és asztaltól elváltató ítéletben a házassági per bírósága szükség esetében akkor is határoz a gyermek elhelyezésének és tartásának kérdésében, ha a gyámhatóság már határozott (1894: XXXI. t.-c. 95. és 105. §-a).

138. §. A törvényhatóságok és a megyei városok akár a lakbérleti szabályokkal kapcsolatban, akár külön szabályrendelettel szabályozhatják a házfelügyelőknek, a segédházfelügyelőknek, valamint lakók közös használatára rendelt és egyéb központi berendezések kezelőinek a háztulajdonossal (bérbeadóval) és egymással szemben fennálló szolgálati jogviszonyát, továbbá jogállását a közhatalóságokkal és a ház lakóival szemben. Az ily szabályrendeletet, amennyiben azt az igazságügyminiszter, a belügyminiszter s a népjóléti és munkaügyi miniszter jóváhagyása után az önkormányzati testület a Budapesti Közlönyben közzétette, a bíróságoknak alkalmazniok kell.

Ez előbbi bekezdésben meghatározott tárgyban e törvény életbelépése előtt alkotott szabályrendeleteket, ha a jóváhagyás és a kihirdetés tekintetében az előbbi bekezdésben megszabott kellékeknek megfelelnek, a bíróságoknak szintén alkalmazniok kell.

139. §. Az 1925: VIII. t.-c. 47. §-a úgy módosul, hogy az ott szabályozott esküt (fogadalmat) kir. közjegyző előtt kell letenni.

140. §. A polgári ügyekben a törvényszéki egyesbíráskodás hatályának meghosszabbításáról szóló 1928: XXII. t.-c. 1. §-ának 1. bekezdése úgy módosul, hogy a polgári eljárás és az igazságügyi szervezet módosításáról szóló 1925: VIII. t.-c. 1. §-a ama rendelkezésének hatálya, amely szerint a kir. törvényszék polgári peres és nem peres ügyekben elsőfokon mint egyesbíró jár el, a törvényhozás további rendelkezéséig fennmarad.

Egyébként az 1928: XXII. t.-c. 1. §-ának 2. bekezdése és 2. §-a érintetlenül marad.

141. §. A kir. bíróságok és ügyészségek tagjainak az igazságügyminiszteriumban való ideiglenes alkalmazhatóságáról szóló 1899:XLVIII. törvénycikknek az 1925:XXXIII. törvénycikk értelmében 1930. évi december hó 31. napján lejáró hatálya 1935. évi december hó 31. napjáig meghosszabbodik.

142. §. Minden ügyvédi meghatalmazáson a rendes okirati illeték mellett a forgalomban lévő kincstári bélyegektől elütő külön bélyeggel ügyvédi jöléti hozzájárulást kell leróni. Ennek költségét az ügyvéd saját felének terhére fel nem számíthatja és ez a pervesztes fél terhére sem állapítható meg. E hozzájárulásból befolyó jövedelmet az Országos Ügyvédi Gyám- és Nyugdíjintézet az 1908:XL. törvénycikkben meghatározott ellátások kiegészítésére és egyéb segélyezési célokra fordítja.

Az ügyvédi jöléti hozzájárulás összegét, valamint lerovásának és kezelésének részletes szabályait az igazságügyminiszter a pénzügyminiszterrel egyetértve rendeltel állapítja meg. A jöléti hozzájárulás a meghatalmazásokra megszabott okirati illeték egynegyed részénél nagyobb összegben nem állapítható meg.

143. §. Ahol valamely törvényben vagy más jogszabályban az ezzel a törvénnyel módosított vagy kiegészített törvényes rendelkezésre van hivatkozás, ehelyett a jelen törvénnyel módosított vagy kiegészített rendelkezést kell érteni.

144. §. E törvénynek rendelkezései nem érintik a polgári eljárás és az igazságügyi szervezet módosításáról szóló 1925:VIII. t.-c. 55. és 59. §-ában megjelölt összegeknek rendelettel megváltoztatására és az ezzel kapcsolatos rendelkezések megállapítására vonatkozólag foglalt felhatalmazás hatályát.

A felülvizsgálat kizárására irányadó értékhatárt (37. §.) a kir. ítélőtáblának és a kir. törvényszéknek mint fellebbezési bíróságnak ítéletére vonatkozóan eltérően is lehet megállapítani.

Az igazságügyminiszter az e törvény alapján kibocsátott rendeleteit a szükséghez képest kiegészítheti, módosíthatja és hatályon kívül helyezheti.

Az ebben a törvényben foglalt értékhatárokat az igazságügyminiszter rendelettel leszállíthatja és a törvényben meghatározott mértékig újból felemelheti.

A törvény kihirdetésétől számított 5 év eltelte után az igazságügyminiszter az értékhatárokat rendelettel nem módosíthatja.

145. §. Az igazságügyminiszter a polgári peres eljárásnak a polgári perrendtartásról szóló 1911:I. törvénycikkben, a polgári eljárás és az igazságügyi szervezet módosításáról szóló 1925:VIII. törvénycikknek a peres eljá-

rési rendelkezéseket tartalmazó I. címében, továbbá a törvénykezés egyszerűsítéséről szóló ebben a törvényben, valamint az ezeket módosító és kiegészítő, törvényes felhatalmazás alapján kibocsátott rendeletekben foglalt szabályait egységes szerkezetbe foglalhatja össze, úgy, hogy az a jogszabályokat csupán hatályban lévő tartalmukkal tüntesse fel.

Az egységes szerkezet kibocsátása előtt a kir. Kuria teljes ülésben határoz a felett, hogy az megfelel-e a törvényes rendelkezéseknek. Az egységes szerkezetet az országgyűlésnek be kell mutatni.

Az 1912. LIV. t.-c. 104. §-ának utolsó bekezdése alapján a végrehajtási eljárás szabályairól készitendő egységes szerkezetre is az előbbi bekezdések nyerneek alkalmazást.

146. §. Ha a jelzálogjoggal terhelt ingatlan elárvereztetése esetében becsértékül és kikialtási árul törvény értelmében a hitelező intézet által alapszabályszerűen megállapított érték szolgál, az egyes jelzálogtárgyak tekintetében ily módon megállapított értékek aránya irányadó az intézet javára bekebelezett egyetemleges jelzálogjog terhének a többi telekkönyvi érdekeltek egymásközötti viszonyában való megoszlására (1927. XXXV. t.-c. 57. §.) is.

147. §. E törvény életbelépésének napját az igazságügyminiszter rendelettel állapítja meg.

Az igazságügyminiszter a törvény egyes rendelkezéseit külön is életbeléptetheti.

Az e törvény következtében szükséges átmeneti, valamint a törvény végrehajtására vonatkozó szabályokat az igazságügyminiszter állapítja meg.